

IMMACULATA

1/2008

č.95

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné za rok 2008

- Leden** – Aby nám Matka Boží Neposkvrněná otevírala oči na Boží znamení ve světě a učila nás podřizovat se jim.
- Únor** – Aby nám slova Nejsvětější Panny Marie Bernadettě: „Já jsem Neposkvrněné Početí“, připomínala nejvyšší důstojnost křesťanského povolání – „svatost a neposkvrněnost v lásce k Bohu (srov. Ef 1,4).
- Březen** – Aby se Mariino zvolání „Jsem služebnice Páně“ (Lk 1,38), jež jí otevřelo cestu k Božímu mateřství, stalo pro nás příkladem i povzbuzením k obětování našeho života službě Bohu i bližním, aby nakonec i nás naplnila radost Kristova zmrtvýchvstání.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obřacení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři, při zjeveních v Lurdech se Panna Maria představila Bernadettě Soubirousové: „*Já jsem Neposkvrněné Početí.*“ Teologové nad tímto sdělením nevycházeli z údivu. Jednak nemohli pochopit, kde analabeta Bernadetta přišla k teologickým pojmům „*Inmaculada Coucepciou*“, dále pak samotný titul *Neposkvrněné Početí* velice prohloubil dosavadní teologické představy v této věci. Od prvopočátků křesťanství byla Panna Maria uctívána jako „Milostiplná“ (Lk 1,28), ale co všechno toto jednoduché andělovo oslovení obsahovalo, to teologům docházelo postupně v průběhu dějin. Vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí a lurdské zjevení jsou jedním takovým milníkem.

Sv. Maxmilián Kolbe navazuje na ono zjevení a ptá se: „Kdo je Neposkvrněná?“ Ve své úvaze se dotýká působení Ducha Svatého v Ní. Ona jako Snoubenka Ducha Svatého je s Ním těsně spojena. V rovině přirozené existuje spojení snoubenců, o němž Písmo praví, že budou dva jedním tělem (srov. Gn 2,24; Mt 19,6), ale v rovině nadpřirozené je tato jednota nesrovnatelně dokonalejší, než to slova mohou vyjádřit. Maxmilián praví: „On sám je v Ní láskou; On, který je láskou Otce a Syna, láskou jakou Bůh miluje sám sebe, láskou celé Nejsvětější Trojice, láskou plodnou, početím. (...) Způsobem nesrovnatelně těsnějším, vnitřním, podstatnějším, žije Nejsvětější Duch v duši Neposkvrněné, v Její podstatě a činí Ji plodnou, od prvního okamžiku až doposud, čili věčně. (...) V jednotě Ducha Svatého a Neposkvrněné nejenže láska pojí tyto dvě bytosti, ale jedna z nich je celá láska Nejsvětější Trojice a druhá je celá láska tvorstva, a tedy v tomto spojení se pojí nebe se zemí, celé nebe s celou zemí, celá Věčná Láska s celou láskou stvořenou.“

Milí čtenáři a Rytíři Neposkvrněné, zapamatujme si jednoduchý závěr rozebírané pravdy. Nic, co se ve světě rodí dobrého, co přináší lidem pravé štěstí a Bohu chválu, se neděje bez působení Ducha Svatého a tím zároveň bez přispění Jeho Snoubenky. Ona je vetkaná do lásky Nejsvětější Trojice. Bůh Ji učinil velikou a odevzdat se Ji do rytířské služby není nic malého.

br. Bohdan

Můj Bože,

došel jsem myslím teď k poznání,
že bez Tebe nemohu být.
Jsi stále přítomen, a to i tehdy,
nebo právě tehdy,
když o Tobě nechci nic vědět.
Bez Tebe se cítím opuštěný,
malý, ztracený, slabý...
Věř mi, to, že jsem chtěl žít bez Tebe,
nebyla pýcha. Myslel jsem,
že jsi na mě zapomněl,
že jenom vyžaduješ, aniž dáváš...
Myslel sem,
že by snad bylo lepší Tě odmítnout
než Tě pořád jen polovičatě hledat.
Teď jsem Tě zase našel.
Obrátil jsem se ke Tvé lásce.
Vrátil jsem se domů a je mi dobře.
Ale zároveň mám strach,
že by to mohlo být zase stejné jako dřív,
že příliš rychle ztratím odvahu,
že zapomenu, jaké je to bez Tebe.
Bojím se své němoty,
neschopnosti s Tebou mluvit.
Cítím teď potřebu vyprávět Ti všechno,
co mě zaměstnává, chci Ti teď děkovat
za krásu tohoto světa,
za radosti, které prožívám,
chci s Tebou plakat nad utrpením, které tu je.

Bože, Ty jsi pevný hrad,
ve kterém se cítím bezpečný
v příbojích života.

Christian Badstöber

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (7)

Žák a učitel

Jaro vpustilo zlaté sluneční paprsky do oken kanovnického kláštera ve Vercelli, aby zalilo velikonočním leskem ponurou světnici, v níž Tomáš Gallo, dříve učitel v pařížském opatství sv. Viktora, mluvil ke svým žákům. Byl to zvláštní hlouček - který seděl u nohou velkého mistra - mladí novici z opatství, chudí žebraří studenti, synové vznešených rodů, dominikáni, kněží a menší bratři z celého světa - ti všichni soustředěně dřepěli za svými pulty a většinou se snažili si slyšené zapisovat.

Sotva Antonín odložil pero a vzal si slova Božího učence hluboko k srdci, ustrnul pohledem na bledém obličej kněze, jehož oči podivuhodně vyzářovaly hluboký, tajemný žár.

„Ve stvořených věcech se zračí Bůh,“ sděloval Tomáš. „V jejich světle se nám zjevuje Božská tvář, jak nám říkal sv. Pavel: Co totiž je u něho neviditelné – jeho věčná moc a jeho Božské bytí – to je možno už od začátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil. Jako poutníci jsme na daleké cestě a všude jsme obklopeni jasem toho, co nás potkává. Přece běda nám, když se zastavíme! Běda nám, když cestou zapomeneme na cíl a ztratíme se v krásě věcí, které by nám neměly být ničím jiným než ukazately cesty k Bohu podobně jako hvězdy, které slibují východ slunce.“

Svět je krásný, ale běda tomu, čím touha nepřekročí jeho materiální hranice! Nad vším stvořeným se vznáší smrt. Květy jara povadnou, zmlknou životy ptáků a posledním malátným máchnutím křídly upadnou do tmy smrti. Svit hvězd zhasne, slunce ztratí třpyt. Všichni tvorové dychtí po spáse. Obrazy, v nichž se zrcadlí Boží tvář, chtějí domů k pravzoru, který nosí ve svém srdci Bůh.

Kdo by chtěl natrhat všechny květiny, které rostou u cesty, nikdy nedojde k cíli! Smysl našeho života netkví v požitku z pozemských věcí. Byli jsme stvořeni pro Boha – pravé světlo, věčný svit, první příčinu všeho, co existuje. Všechno ostatní je jen cesta, nikoli cíl. Stvořené věci jsou schody; po nich stoupáme k tomu, který je všeho tvůrcem.

Lidské tělo je pěkné, nástroje z dílny Mistra jsou naše ruce, naše oči, všechny naše smysly. Tělo je plné světla, a přece je jen stínem duše. Měli bychom víc dbát o nejnítějnější vyzářování naší duše, v něm nalezneme nejsnáze cestu k nestvořené záři.

Jak ukrutně bludnou představu šíří katarí, když nazývají tvorstvo dílem ďábovým, ale pravda je, že ho satan používá, aby naše srdce pevně ovládl. Tělo je plné světla, a přece je jen stínem duše. Měli bychom víc dbát o nejnítějnější vyzářování naší duše, v něm nalezneme nejsnáze cestu k nestvořené záři.

Jak ukrutně bludnou představu šíří katarí, když nazývají tvorstvo dílem ďábovým, ale pravda je, že ho satan používá, aby naše srdce pevně ovládl. Tělo je plné světla, a přece je jen stínem duše. Měli bychom víc dbát o nejnítějnější vyzářování naší duše, v něm nalezneme nejsnáze cestu k nestvořené záři.

Jak ukrutně bludnou představu šíří katarí, když nazývají tvorstvo dílem ďábovým, ale pravda je, že ho satan používá, aby naše srdce pevně ovládl. Tělo je plné světla, a přece je jen stínem duše. Měli bychom víc dbát o nejnítějnější vyzářování naší duše, v něm nalezneme nejsnáze cestu k nestvořené záři.

Krásu stvořených věcí se rovná lucerně, která nám svítí na cestu nocí. Jenže kdo by chtěl stále jen hledět do jejího světla, oslepe a zabloudí.“

Tyto přednášky byly pro Antonína pramenem hlubokého rozjímání. Často rozmlouval o tom, co se dozvěděl, s jedním anglickým knězem, který rovněž patřil k žákům augustiniánského převora.

„Co mistr Tomáš vyučuje, to otec František žije,“ řekl jednoho rána. „Nyní rozumím tajemství, že stvořené věci sice bratrsky miluje, avšak odvrací se od nich. Je poutník, jehož svou září uchvacuje celý svět. Raduje se z jeho vnější krásy, a přece se nezastavuje, aby si ho vychutnával, protože jej volá pravý cíl - nejvyšší a poslední cíl všeho.“

„Musíš mi víc vyprávět o vašem Zakladateli!“ prosil Adam de Marisco, člověk velikého ducha a vážných snah. Oba se navzájem šťastně doplňovali. Angličan byl sečtělý muž. Přinesl Antonínovi z knihovny spisy svatého Augustína.

„Čti si je a budeš ještě líp rozumět tomu, co přednáší náš mistr! Podívej se sem!“ navrhol stranu tlustého foliantu. „To je úkol našeho života léčit oči nitra, jimiž se díváme na Boha. V tom je vše obsaženo.“

Zatímco Brit se o bohosloví zajímal víc pro ně samotné, menší bratr se řídil spíš myšlenkou apoštolátu.

„Nechtějme studovat jen proto, abychom nabyli vědomostí a poznatky, nýbrž abychom druhým předali světlo, které jsme našli!“ říkával neustále.

„Protože pastýři nemají v dnešní době světlo vědy a z jejich počínání se ztrácí i ctnost, strhává je zloděj k sobě.“

„Jakého zloděje myslíš?“ zeptal se Adam.

„Bludaře! Nemohl by člověka oklamat, kdyby kněží církve žili bezúhonně a ukazovali světlo pravé víry.“

Celý rok zůstal Antonín ve Vercelli. Mistr Tomáš pocítoval velkou lítost, když odcházel. Zbožný minorita se stal totiž jeho nejoblíbenějším žákem, který jej hluboce chápal víc než všichni ostatní. Často o něm učitel i v pozdějších letech hovořil:

„Byl mi nejbližší ze všech. Ve svém čistém srdci měl žhavou touhu po mystické nauce o Bohu a stal se jejím mistrem. O něm platí, co stojí psáno o Janu Křtiteli: Byl lampa hořící a svítící. Jelikož z jeho srdce sálala láska, šířil ji i kolem sebe.“

Vůle nadřízených poslala Antonína do kláštera v Boloni, kde měl mladé bratry menší vyučovat teologii. S knězem Adamem se nepotřeboval loučit. Angličan jej následoval do Boloně, kde žádal šat chudoby. Také on byl pravým synem Prosebníka z Assisi.

* * *

Oba kněží udiveně vzhledli, když se před nimi vyvíšilo město Boloňa. Dvě stě věží čnělo z obranných zdí. Z bezpočtu kostelů vyzváněly polední zvony. V ulicích se tísnili studenti, kteří přišli z celého světa na slavnou univerzitu – první v Itálii – studovat především práva. „Boloniam docet – Boloňa učí“ stálo nejen na hlavním průčelí školy, nýbrž také na mincích, které mladý, svobodný stát razil.

Přednáškové sály zaplňovali převážně klerici, vedle Italů hlavně Němci. Mnohé sem přivedla snaha po významných a vlivných místech, vždyť boloňský doktorský titul znamenal v západních zemích hodně. Člověk jím ozdoben směl v rodné zemi očekávat slibnou životní dráhu – jak ve službách císaře, tak v církvi.

U nejednoho ze studentů v církevním rouše naražil náš řeholník na příliš světský způsob chování.

„Mně se zdá, že hledají víc sami sebe než Boha a vědu,“ řekl svému průvodci.

Ještě více Antonín uzašl, když dorazil ke klášteru menších bratří. Nenašel chudý, z jílu nebo dřeva zhotovený dům, zato honosnou, kamennou stavbu podobnou těm, jaké bylo možné vidět ve velkoprostředném sousedství.

„Bydlí zde chudoba?“ byla první otázka, kterou položil kvardiánovi konventu Petru Staciovi.

„S tou jsme měli ale hodně starostí!“ zněla žertovná odpověď. „Už jednou nás otec František z tohoto domu vyhnal, neboť si také myslel, že prý se neslučuje s chudobou řádu. Teprve když kardinál Hugolin, jeho mecenáš a přítel, objasnil, že prý dům patří církvi a ne menším bratřím, kteří v něm jen přebývají, nechal nás otec znovu nastěhovat. Ale v žádném případě si nejsme jisti, že nás z kláštera opět nevykáže.“

„A proč stavíte tak majestátní dům z kamene?“ zkoumal Antonín.

„Podívej se na Boloňu a řekni, jestli by v ní mohla vzniknout nuzná lepenice!“

„Viděl jsem takové u hradeb města a jsem přesvědčen, že také v Boloni bydlí chudina. Udělali byste lépe, kdybyste stavěli podle nařízení řehole, aby i nejposlednější žebrák viděl ve vás své bratry.“

„Soudíš přísně!“ opáčil bratr Petr dotčeně. „Přece i v kamenném domě lze žít chudě.“

„Žebráci z Boloně, kteří vidí jen statnou stavbu tohoto kláštera, o tom budou pochybovat.“

„Ještě existují bratři, kteří se domnívají, že minorité potřebují pevné a bezpečné domy,“ bránil se kvardián. „K nim patří dokonce hlavní zástupce našeho kláštera Eliáš z Kortony.“

„Poslední slovo má otec sám!“ odpověděl Antonín. „A když on to nařídí, opustím rád tento dům a budu bydlet zase v ubohé chatrči.“

Přes své připomínky se Antonín velmi zaradoval, když v kláštere objevil nádhernou, bohatou knihovnu s díly otců a svatého Bernarda.

„Vlastně i její majetek naráží na chudoba,“ mínil kvardián s úsměvem. „Kdyby František neměl tak velkou úctu k svatým, byl by nám určitě její knihy zakázal.“

„Také ony patří církvi,“ vysvětloval Antonín. „Chci je používat podobně, jako když si někdo půjčí cizí věc.“

„To je opravdu chytře řečeno!“ usmál se šelmovský bratr Petr, který oblékl františkánský hábit až jako vystudovaný znalec práv. „Abych byl upřímný, náš dobrý otec měl proti vědě skrytou nedůvěru. Teprve kardinál Hugolin jej přesvědčil o nutnosti základní znalosti bohosloví pro kněze řádu.“

„Zakladatel sám mi napsal dopis, v němž ode mě požaduje, abych novice vyučoval posvátné teologii. Nerad by každopádně, aby duch zbožnosti a modlitby utrpěl jakoukoli škodu.“

„Ano, tobě věří, bratře, že spojíš obojí - vzdělání i zbožnost.“

„Toho si opravdu vážím,“ řekl Antonín, „ačkoli by mi bylo milejší, kdybych mohl působit i jinde než jen za dveřmi učebny. Chtěl bych hlásat Boží slovo chudému, poblouzenému a nouzi trpícímu lidu.“

„Také k tomu budeš mít příležitost, až přijde tvůj čas!“ chlácholil jej kvardián.

Zatím se Antonín věnoval své nové úloze s velkou pílí. V mladých novicích shledal pozorné posluchače, kteří jeho slova přijímali s vděčností.

Opravdovou útěchu mu přineslo setkání s Adamem de Marisco, bývalým spolužákem, jehož učitelem se nyní stal. Jemu se často svěřoval s netrpělivou touhou svého srdce, kterou se mu stýskalo po apoštolátu - po bezprostřední práci s dušemi.

„Pamatuj si,“ pravil Angličan, „že tvá žeň má být velká! Plňš zlatým osivem ruce mnohých, kteří jednou budou stát jako dělníci na Božím poli.“

„Ale než se to stane, satan všude rozeseje plevelná zrna bludařství!“ naříkal učitel Antonín.

Oddech si teprve, když mu František příštího roku o svatodušní kapitule nařídil hlásat pravou víru v severní Itálii a nést zemí Boží prapor svatého boje proti lži a bludu.

Konečně objevil úkol svého života. Stal se jasným Božím světlem v temnotě doby a plál svatou horlivostí naplnit své poslání co nejlépe.

*z německého originálu Der Gottesrufer von Padua
přeložila Milada Prchalová*

Sv. Antonín dostává příkaz vyučovat teologii, mal. Ubaldo Oppi (1939), freska v kapli sv. Františka, Padova

*Slovo Benedikta XVI. při generální audienci
v aule Pavla VI. v Římě, 2.1.2008*

Matka Boží

Drazí bratři a sestry, (...) včera jsme oslavili velkolepou slavnost Matky Boží Panny Marie. „Matka Boží“, *Theotokos* je titul, který byl Marii oficiálně přiznán v 5. století, přesněji na koncilu v Efesu roku 431, ale vyskytuje se ve zbožnosti křesťanského lidu již od 3. století v souvislosti se zanícenými diskusemi té doby o Kristově osobě. Tímto titulem se zdůrazňovalo, že Kristus je Bůh a skutečně se narodil jako člověk z Marie. Byla tím tak chráněna jeho jednota pravého Boha a pravého člověka. Každá diskuze, která se točila okolo Marie, se podstatně týkala Syna. Ve snaze o vyzdvižení plného Ježíšova lidství někteří Otcové navrhovali mírnější termín a namísto titulu *Theotokos* říkali *Christotokos* – Matka Kristova. Právem to však bylo chápáno jako hrozba pro učení o plné jednotě božství s lidstvím Krista. Proto po rozsáhlé diskuzi koncil v Efesu roku 431 slavnostně potvrdil z jedné strany jednotu dvou přirozeností, božské a lidské, v osobě Syna Božího (srov. *DS*, 250) a z druhé strany oprávněnost přepisovat Panně titul *Theotokos* – Matka Boží (*ibid.* 251).

Po tomto koncilu došlo k opravdové explozi mariánské zbožnosti a bylo postaveno mnoho kostelů zasvěcených Matce Boží. Mezi nimi je na prvním místě bazilika Panny Marie Větší zde v Římě. Učení o Marii, Matce Boží, došlo nového potvrzení na Chalcedonském koncilu (451), kde byl Kristus prohlášen za „pravého Boha a pravého člověka... zrozeného co do lidství z Panny Marie, Matky Boží“ (*DS*, 301). 2. vatikánský koncil, jak známo, shrnul učení o Marii v osmé kapitole věroučné konstituce o Církvi *Lumen gentium* a podtrhl její božské mateřství. Tato kapitola nese název: „Blažoslavená Panna Maria, Matka Boží, v tajemství Krista a Církve.“

Jméno Matka Boží, jež je tak hluboce spjata s vánočními svátky, je proto základní označení, kterým společenství věřících – mohli bychom říci – odjakživa ctí svatou Pannu. Dobře vyjadřuje Mariino poslání v dějinách spásy. Všechny ostatní tituly připisované Madoně nacházejí svůj

Foto: A. Mari

základ v jejím povolání být Matkou Vykupitele. Lidský tvor byl Bohem vybrán pro uskutečnění plánu spásy, soustředěného do velkého tajemství vtělení božského Slova. Během těchto svátečních dnů jsme spočinuli, abychom rozjímali Narození Páně znázorněné v jeslích. Uprostřed této scény nacházíme Panenskou Matku, která podává Dítě Ježíše ke kontemplaci těm, kteří se přišli poklonit Spasiteli: pastýřům, chudým lidem z Betléma, mudrcům přicházejícím z Východu. Později ve slavnosti „Uvedení Páně do chrámu“, kterou budeme slavit 2. února, obdrží starý Simeon a prorokyně Anna z Mariiných rukou malé Děťátko, aby se mu klaněli. Zbožnost křesťanského lidu vždy pokládala Ježíšovo narození a Mariino božské mateřství za dva aspekty téhož tajemství vtělení božského Slova, a proto nikdy nepovažovala Narození Páně za věc minulosti. My jsme „současníky“ pastýřů, mudrců, Simeona a Anny, kráčíme spolu s nimi plni radostí, protože Bůh chtěl být Bohem s námi a má Matku, která je naší Matkou.

Z titulu „Matka Boží“ se pak vyvinuly další, kterými Církev Madonu uctívá, ale tento je zá-

kladní. Pomysleme na privilegium „Bez poskvrny Počatá“, to znamená, že její existence byla už od svého početí imunní vůči hříchu, Maria byla uchráněna každé poskvrny hříchu, protože se měla stát Matkou Vykupitele. Totéž platí pro titul „Nanebevzatá“. Ta, která zrodila Spasitele, nemohla být podrobena zmaru vyplývajícímu z prvotního hříchu. A víme, že všechna tato privilegia jí nebyla udělena proto, aby od nás Marii vzdálila, nýbrž naopak proto, aby nám ji přiblížila. Poněvadž byla naprosto spojena s Bohem, je nám tato Žena nejbližší a pomáhá nám jako matka i jako sestra. Také toto jedinečné a neopakovatelné místo, které má Maria ve společenství věřících, je odvozeno z jejího základního povolání být Matkou Vykupitele. A právě jako taková je Maria také Matkou mystického Těla Kristova, kterým je Církev. Právem jí proto během 2. vatikánského koncilu 21. listopadu 1964 Pavel VI. slavnostně přisoudil titul „Matka Církve“.

Právě proto, že je Matkou Církve, je Panna Maria také Matkou každého z nás, kteří jsme údy mystického Kristova Těla. Z kříže Ježíš světil Matku kaž-

dému svému učedníkovi a zároveň každého učedníka světil lásce svojí Matky. Evangelista Jan uzavírá stručně a podmanivě vyprávění slovy: „A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě“ (Jan 19,27). Tak zní překlad řeckého textu *eis ta idia*, přijal ji do své vlastní reality, svého vlastního bytí. Tak se stává součástí jeho života a oba tyto životy se prostupují; a toto přijetí (*eis ta idia*) do vlastního života je Pánovou poslední vůlí. Ve vrcholném momentě splnění svého mesiášského poslání tedy Ježíš nechává každému ze svých učedníků jako drahocenný odkaz svou vlastní Matku, Pannu Marii.

Drazí bratři a sestry, v těchto prvních dnech roku jsme zváni, abychom se pozorně zamysleli nad významem Mariiny přítomnosti v životě Církve i v naší osobní existenci. Svěťme se jí, aby vedla naše kroky v této nové periodě času, kterou nám Pán dává žít, a pomohla nám být autentickými přáteli jejího Syna a tím i odvážnými tvůrci jeho Království ve světě, Království světla a pravdy.

*Přeložil Milan Glaser
Česká sekce Rádia Vatikán*

Ó Panno, z Tebe jako z hory neporušené byl oddělen Kristus, kámen úhelný, jenž sjednotil božské a lidské.
Proto se radujeme a velebíme Tě, ó Theotokos!

Pojďme, vzpomínejme s čistým srdcem a prostou myslí na Dceru Krále, nádhery Církve zářivější než zlato, a velebme Ji!

Zdravas! Raduj se, ó Nevěsto velikého Krále, Ty jež tak velkolepě zrcadlíš krásu svého chotě a voláš se svým lidem:
Ó Dárce života, velebíme Tě!

Ó Vykupiteli, daruj své církvi svou nebeskou pomoc; vždyť ona nezná jiného Boha a jiného osvoboditele mimo Tebe, který jsi za ni dal život, a oslavuje Tě plná díků!

Vyslyš prosby svého lidu, ó Panno, Matko Boha, a nepřestávej prosit svého Syna, aby nás, kteří Tě chválíme, vysvobodil z každého nebezpečí a pokušení.
Ty jsi vskutku naše přímlovkyně a naše naděje.

Andreas z Kréty

MILITIA IMMACULATAE

Na nažloutlém papíru čtu latinská slova: *Militia Immaculatae*. Oč tady jde?

Militia = Rytířstvo – řady lidí bojujících za dobro pro druhé. Rytíř, to je člověk cti. Připraven postavit se na obranu ukřivděného i za cenu nasazení vlastního života. Náš život je ustavičným bojem nejprve se sebou samým a pak s mocnostmi temna. Stále musíme bojovat a volit buď Boha nebo satana, život v milosti posvěcující nebo hřích.

Immaculatae = Neposkvrněné – toto slovo popisuje osobu, jíž náležíme. Jsme vlastnictvím Tě, která byla počatá bez poskvrny dědičného hříchu. Ona drtí hlavu hada, stejně tak všechny bludy. Ona pod Kristovým křížem přijala každého z nás za své dítě. Kdysi pod stromem v rájské zahradě Eva učinila volbu: snědla zakázaný plod, což mělo za následek duchovní smrt jejich dětí. Pod křížem – stromem života – Neposkvrněná učinila jinou volbu: duchovně adoptovala člověka. Od té doby se s velkou láskou stará o každého člověka.

CO DĚLAT?

Heslem Rytířstva Neposkvrněné je: „Získat celý svět pro Krista prostřednictvím Neposkvrněné.“ Touto větou sv. Maxmilián popsal cíl i způsob činnosti.

Co máme udělat? Získat svět. Nejedná se však o dobývání území, ale o boj duchovní. Máme získávat duše lidí celého světa a začít máme u sebe. Máme se stát misionáři a všemi poctivými prostředky hlásat evangelium.

Kolik lidí ještě nezná Krista kvůli mé liknavosti? Kristus nám dal příkaz: „Jděte tedy, získajte za učedníky všechny národy“ – Rytíř má tato slova uvádět v čin.

KOMU TO MÁ SLOUŽIT?

Vše má sloužit Kristu, neboť za vše, co jsme a co máme, vděčíme Jemu. Pokud se naší motivací stala sláva našeho vlastního já, tak se dříve nebo později dostává krize smyslu života. Nikdo nemůže učinit sebe samého šťastným; člověk bude chtít stále více. Naše sláva zhasne spolu s naším pozemským životem. Kdo dnes vzpomíná na člověka, který objevil křesadlo? A přece bylo tolik potřebné pralidem doby kamenné. Památka sva-

tých však nezaniká. Pamatujeme na ně a prosíme je o přímluvu. Oni jsou spojeni s Kristem a On nepomíjí. On stále žije, naplňuje nás a dává smysl našemu životu, neboť Bůh je láska.

STYL NAŠÍ ČINNOSTI

Jakým způsobem se snažíme o dosažení našeho cíle? Skrze Neposkvrněnou. Neposkvrněná není cílem, ale cestou k cíli, je jakoby „výtahem do nebe“. Naše přirozenost je slabá. Jednoduše vykřikujeme vznešená hesla, ale každodenní život podle nich už není tak jednoduchý. Potřebujeme někoho, kdo by byl vždy připraven nám pomáhat. Neposkvrněná, celá krásná, nám byla dána za Matku. Ona neodmítá své děti, ale s velkou trpělivostí je připravená pomáhat nám na pouti do nebe. Jejím jediným přáním je naše štěstí. Neslibuje nám však štěstí pozemské, ale to jež nepomíjí, radost spasených. U Ní se každá duše má obnovit a nabrat podoby Jejího Syna.

Rytíř Neposkvrněné je ten, kdo se Jí každého dne odevzdává a rytířským způsobem bojuje s hříchem, nikoli však s hříšníkem, jehož má milovat a pomoci mu znovu obnovit Boží obraz v sobě.

Jestliže se chceš pod vedením Neposkvrněné stát apoštolem Kristovým a posvěcovat sebe, můžeš se přihlásit mezi členy Rytířstva Neposkvrněné.

s. Teresa M. Michalek SMMI

Více informací získáš na adrese:
Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.

K 150. výročí zjevení Matky Boží Bernadettě Soubirousové

ZJEVENÍ MATKY BOŽÍ V LURDECH

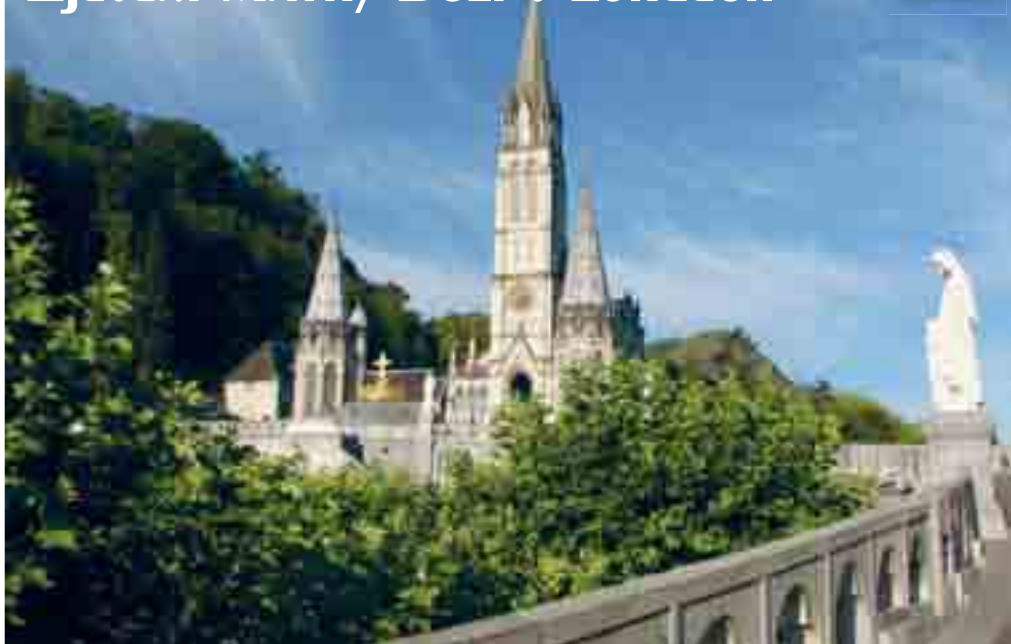

Foto: Lawrence OP, flickr.com

MĚSTEČKO V PODHŮŘÍ PYRENEJÍ

Lurdy leží na jihu Francie v podhůří Pyrenejí. Mohou se pochlubit vítězstvím Karla Velikého nad Saracény, kteří se bránili pod Miratovým velením v nedostupném, téměř nedobytném zámku. Mirat nejenže se vzdal, ale přijal i křesťanství a byl znám jako horlivý ctitel Matky Boží; erb, který nosil na svém štítu, se stal erbem tohoto městečka. Avšak svět by o Lurdech zajisté moc nevěděl, kdyby nebylo události z roku 1858. Tehdejší městečko se 150 domy čítalo na 4 tisíce obyvatel. Mnoho lidí zde žilo ve velké bídě. Těžké finanční podmínky prohlubovalo navíc dlouhodobé sucho a rostoucí nezaměstnanost.

VZNEŠENÁ PANÍ

Vše se začalo 11. února 1858. Bernadetta Soubirousová, dcera zchudlého mlynáře, musela jít do lesa pro dříví, protože doma neměli čím topit. Doprovázely ji dvě kamarádky. Když obě dívky po-

odešly, Bernadetta uviděla v massabielské jeskyni mladou ženu, krásnou Paní v bílé sukni, přepásanou modrou šerpou, s růžencem v rukou. Dívka padla na kolena a začala odříkávat růžencem, Paní neřekla nic, jen se usmívala, když Bernadetta skončila modlitbu růžence, Paní odešla a zlatý oblak, který ji obestíral, zmizel spolu s ní. 14. února ji Bernadetta potkává na stejném místě znovu. 18. února – třetí vidění. Paní promluvila: „Byla bys tak hodná a přicházela sem po patnáct dní?“ Bernadetta splnila přání vznešené Paní – přicházela k jeskyni navzdory četným překážkám. Od 18. února do 4. března se Paní ukázala dívce třináctkrát a svěřila jí své poslání. Obsahuje především výzvu k pokání a obrácení: „Modli se za obrácení hříšníků“, prosí Bernadettu při šestém zjevení. „Pokání, pokání, pokání“, „polib zemi na úmysl obrácení hříšníků“, slyší dívka při dalších zjeveních. Druhého března Paní prosí Bernadettu: „Řekni kněžím, aby sem přicházeli v procesí a aby tady postavili kapli.“ 25. března, v odpovědi na neodbytné otázky Bernadetty,

Paní prozrazuje své jméno: „Jsem Neposkvrněné Početí.“ Potom Bernadetta vidí Neposkvrněnou ještě dvakrát: 7. dubna a 16. července.

Při zjevení ze dne 25. února 1958 shromáždění lidé u jeskyně viděli Bernadettu, jak si kleká a rukama vyhrabává prohlubeň, načež si bahnitou vodou omývá tvář. Překvapení pozorovatelé se dozvěděli, že tak učinila na výzvu Paní: „Napij se vody z pramene a umyj se v něm.“

Od té doby do Lurd přicházejí milióny poutníků, aby vyplnili přání vznešené Paní a našly uzdravení ze svých neduhů. Voda z pramene má charakter znamení. Člověka, který se s vírou a důvěrou omývá v prameni, uzdravuje nikoli voda, ale Pán Bůh na přímluvu Nejsvětější Matky. Četní poutníci pocítují zlepšení zdravotního stavu. Mnohá srdce se otevírají k přijetí Boha i lidí, hříšníci prožívají „uzdravení duše“ – obrácení.

ZÁZRAKY

Louis Bouriette byl šterkařem. Již dvacet let neviděl na jedno oko. Ztratil je při výbuchu nálože. Tehdy též zahynul jeho bratr... Dcera mu přinesla mokrou prst z místa, které označila Matka Boží při zjevení. Muž si ji položil na oči a úpěnlivě se modlil za své uzdravení. Když pak vyšel ven, zarazilo ho jasné světlo. Opět viděl. Byl uzdraven. Stalo se to 27. února 1858. Toto první církevně uznávané uzdravení v Lurdech oficiálně potvrdil doktor Pierre Dozous, který zmíněného nemocného léčil již mnoho let. Medicína nedokázala vědecky vysvětlit Louisovo uzdravení.

V roce 1987 se Jean-Pierre Bély, jenž trpěl roztroušenou mozkovou sklerózou, účastnil poutě do Lurd, a to i navzdory kritickému zdravotnímu stavu – byl zcela odkázán na pomoc jiných. Tam po přijetí svátosti pomazání nemocných pocítil, že se mu postupně vrací síla. Poprvé po třech letech mohl opět chodit. Domů se vrátil již zdravý. O rok později (1988) se přihlásil do zdravotního střediska v Lurdech, kde byl podroben komplexnímu vyšetření před mezinárodní lékařskou komisí, která měla potvrdit zázračné uzdravení. Ta nakonec konstatovala, že případ Jeana-Pierra je z medicínského hlediska nevysvětlitelný.

Kromě církevně oficiálně uznaných zázračných uzdravení lurdská lékařská komise zaznamenala 7200 „náhlých“ uzdravení.

O mimořádnosti Lurd svědčí také řada konverzí. Zde se obrátilo mnoho ateistů a pochybovačů. Největší skeptici a racionalisté, kteří chtěli bojovat se zázraky, museli před nimi dříve nebo později kapitulovat. Jedním z nich byl i dr. Agostino Gemelli. Mariánská zjevení způsobila, že přijal víru. Vstoupil do řádu františkánů a majetek určil k výstavbě dnes významné římské nemocnice. Jiným konvertitou byl Alexis Carrel, lékař, tvůrce moderní chirurgie, učenec světového významu, laureát Nobelovy ceny.

NEMOCNÍ

Zvlášť silným dojmem v Lurdech působí poutě nemocných a postižených. Zástupy lidí na vozičcích, postelích na kolečkách, stejně tolik poutníků a opatrovníků. Oceán utrpení. Mnozí nemocní – to jsou lidé postižení od narození, lidé skrývaní před očima zvědavých sousedů, postižení, které nikde nepotkáte. Svět je nechce znát, pouze zde v Lurdech se stávají hrdiny. Desítky ošetřovatelů, skautů a dobrovolníků se jim věnují bez sebelepšího ostychu. Tento obrovský projev lásky k bližnímu je fascinující. Cožpak to není také zázrak?

SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH

Světový den nemocných ustanovil Jan Pavel II. a určil k tomu den 11. února právě kvůli památce prvního zjevení Matky Boží Lurdské. Tento den je také výzvou celé všeobecné církvi, aby jeden den v roce věnovala modlitbě, rozjímání a povšimnutí si trpících bratří a sester.

Jan Pavel II. poukázal na to, že každá nemoc je přijetím Ježíšova Kříže na sebe. Je to obrovská zkušenost, jež člověku dává pocítit jeho slabost, omezenost a závislost na druhých lidech. Bývá důvodem vzpoury i rezignace, ale stává se i prostorem hledání Boha. Každoročně slavený Den nemocných nám připomíná, že je potřeba dbát na laskavé jednání s nimi, že služba nemocnému je službou samotnému trpícímu Kristu. Církev toho dne zahrnuje svou modlitbou také všechny, kteří zmírňují utrpení bližního: lékaře, zdravotní personál, dobrovolníky.

podle pramenů bB

Poutník do Lurd

Psal se rok 1903. Do Lurd se vypravil spolu s nemocnými lékař, prof. anatomie z Lyonu Alexis Carrel. Katolíci hovořili o lurdských zázracích. On viděl před sebou výbornou příležitost ke kritice, protože to nemůže být nic jiného než autosugesce modlících se davů. Zázrak je něčím absurdním, není možné ho vědecky odůvodnit, přírodní zákony jsou nezměnitelné. To, co se pak událo v Lurdech, popsala jeho manželka v knize: Alexis Lerrac (pseudonym vzniklý otočením pořadí písmen v příjmení), pouť do Lurd. Pozornost A. Carrela se soustředila na mladou ženu Marii Ferrandovou (její pravé jméno bylo Maria Bailly), která umírala, byla v posledním stádiu tuberkulózy. Její rodiče na stejnou nemoc zemřeli. Ji samotnou lékaři již operovat nechtěli. A. Carrel vyšetřil umírající, potvrdil diagnózu a před svým přítelem A. B. řekl: „Doufám, že mi neumře pod rukama. Ale pokud se uzdraví, pak to bude opravdu zázrak. Uvěřím a stanu se mnichem.“

Účastníci poutě se modlili před zázračnou jeskyňou k Panně Marii za uzdravení nemocné. Lurdský zdravotní personál ponořil nemocnou Marii do bazénu. Ta přímo před očima Carrela vstala, vrátila se jí zdravá barva pleti, normální tep i dech. Hodiny ukazovaly 14:40 hod. V průběhu třech hodin uzdravení dosáhlo plnosti. Maria Ferrandová řekla: „Byla jsem uzdravena.“ Vypila mléko, bolesti přestaly. Carrel napsal: „To bylo neskutečné, neslychané, to, co se stalo, byl zázrak.“ Celý večer i noc studoval všechny po-

Foto: archiv

Alexis Carrel:
chirurg, Nobelova
cena za medicínu
za rok 1912, obrátil
se v Lurdech

Foto: archiv

drobnosti nemoci i to, co se událo pak. Zázračně uzdravené položil otázku: „Co nyní budete dělat?“ Odpověděla: „Vstoupím k sestřím sv. Vincence z Pauly; budu pomáhat nemocným.“ A. Carrel odešel do baziliky, sedl si vedle starého vesníčana a šeptal modlitbu: „Dobrá Panno, zástíto nešťastných, kteří tě pokorně vzývají, shlédni na mě. Věřím v Tebe. Ty jsi odpověděla na moje pochybnosti očividným zázrakem (...), ale stále ještě pochybuji. Největší mojí touhou i nejvyšším mým cílem je víra.“ To ještě nebyla konverze. Sám zázrak ještě nikoho neobrátil. Vzkříšení Lazara také neobrátilo farizeje. Konverze je dílem milosti, která respektuje svobodu a předpokládá pokornou modlitbu. Milost víry přišla později. Takové bylo setkání s Lurdskou Madonou autora slavné knihy *L'homme est inconnu* (Člověk, bytost neznámá), laureáta Nobelovy ceny, fyziologa, lékaře, tvůrce moderní chirurgie, učenice světového významu.

Alexis Carrel si ve svém duchovním deníčku poznamenal: „Chci věřit... Kdybych nevěřil, nevim, čím bych se stal. Samota je strašná zkušenost. Je mi třicet a už se cítím starý. Mám dojem, jako by mi už bylo osmdesát... Jak ovládnout vlastní neklid? To, že jsem se stal profesorem velkých amerických univerzit, mě neuspokojuje. Věhlas, peníze - to je pro mě lhostejná věc. Nevím, zda mě může něco naplnit kromě Boha... Má smysl vůbec žít? K čemu práce, jestliže neslouží ničemu jinému než ješitnosti a užívání si anebo k rozmnožování vlastního bohatství?

Všechno mě unavuje, otupuje, působí nemoc... A co se mnou bude, až přijde stáří? Proč mám milovat a koho mám milovat?... Jen v Bohu mohu nalézt vysvětlení tajemství svého života. Jediným možným vysvětlením hodným přijetí je uznat existenci Boha. Bůh a věčný život po smrti se jeví jako nutnost. Bez něho mi život připadá jako smutná, žalostná fraška.“

Později připsal: „Bože, děkuji ti, žes mi dal život. Dříve byl pouští, protože jsem tě neznal. Dej, aby ta poušť nově vykvetla. Život není v tom, abychom chápali, ale abychom milovali, pomáhali druhým, modlili se, pracovali. Dej, můj Bože, aby nebylo příliš pozdě. Dej, aby poslední stránka knížky ještě nebyla dopsána. Aby k té zlé knížce mohla být přidána ještě jiná kapitola.“ „Můj Bože, jak je to strašné nejednat podle tvého zákona.“ „Odpověď víry je... nesrovnatelně více uspokojivější než odpověď daná vědou.“

Autor Carrelovy biografie Albert Bessiéres SJ nakonec napsal: „Jeho pokorná smrt, jednoznačně křesťanská, dodala k těmto slovům komentář, ve srovnání s nímž všechno zůstává mlčením.“ A. Carrel odešel k Pánu roku 1944.

P. Jan Pytel

Příliš pozdě jsem tě začal milovat, Kráso tak věčná, a přesto tak stále nová! Příliš pozdě jsem tě začal milovat! A najednou vidím, že už dávno jsi u mne – a já, který sám sebe neznám, jsem tě hledal jinde.

sv. Augustin, Vyznání

Den s Pánem

Ranní obětování dne

„Vaše první myšlenka má patřit Bohu, děkujte mu... První úlohou je kleknout si a klanět se Bohu...“

(Svatý Vincent z Paula)

Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svatý! Klaním se ti z hloubky srdce. Obětují ti tento den ve spojení s Ježíšem a skrze Neposkvrněné srdce Panny Marie. Chci dnes plnit tvou vůli v duchu pokory, jednoduchosti a lásky. Vyprošuji si milost získat všechny odpustky. Panno Maria, počatá bez poskvrny hříchu, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme. Amen.

Dobry úmysl

„Když odbíjejí hodiny myslíte si v duchu, že vás oslovuje Pán Bůh a říká vám: Milá dceró, miluj mě, čas utíká a blíží se věčnost, dej mi své srdce!“

(Sv. Vincent z Paula)

Můj Bože, obětují ti všechno ke tvé větší cti a slávě. Všechno spojuji s láskou Pána Ježíše, s jeho utrpením a zásluhami, a také se zásluhami Panny Marie a svatých.

Můj Ježíši, milosrdenství!

Maria, Matko milosti, stůj při mně s Ježíšem v hodině mé smrti. Amen.

Obětování dne

Věčný Otče, skrze ruce Nejsvětější Panny Marie vkládám do kalicha, který dnes každý kněz při oltáři pozdvihuje, své myšlenky, práce, námahy a bolesti, svou přítomnost, minulost, budoucnost, své drahé, všechny duše na světě, duše v očistci i v hodinu své smrti.

Obětují ti každý úder svého srdce, každý svůj dech, každý krok, každé slovo s úmyslem, aby všechny tyto mé činnosti byly tebou proměněny v úkony lásky jako smíření za hříchy světa.

Dej, aby se můj den stal ve spojení s tvým synem Ježíšem Kristem jedinou nepretřžitou svaťou mší, ustavičnou obětí, věčným přijímáním.

Z modlitebníku Milosrdných sester sv. Vincenta

Obrácení Evy Lavalliereové (Eugenie Fenogliové)

Slituj se, můj Stvořiteli!

Žila v letech 1866-1929 (11. 7. 1929).

Jméno Eugenie je řeckého původu a znamená „dobře narozená“.

Narodila se ve francouzském Toulonu a její dětství rozhodně nelze označit jako šťastné. Její otec byl alkoholik a dobrodruh, navíc viditelně protěžoval jejího bratra. Matka musela s dětmi nejdnou utéci z domova, a tak jediné šťastné dny Eugeniina dětství byly ty,

jež strávila v katolické škole s internátem v Perpignan, kde taky poprvé přijala Tělo Páně. Rodinná situace se časem stala neúnosnou. Její matka opustila svého muže a nastěhovala se k dceři. Obě ženy si na živobytí vydělávaly šitím. 16. března 1884 se k nim otec pozval na oběd, a když Eugenie na chvíli odešla na balkon, vypukla v bytě hádka. Otec matku postřelil (po třech týdnech zemřela) a poté spáchal sebevraždu. Osmnáctiletá Eugenie pak žila u svých příbuzných v Nice, ale vzpomínky na hrůzný zážitek se jí nepodařilo zbavit. Jednoho dne se vydala k řece – chtěla v jejím dravém proudu najít smrt. Naštěstí ji od toho odradil jeden náhodný kolemjdoucí. Onen muž ji pozval na oběd, zajistil nocleh a o něco málo později jí zprostředkoval schůzku s ředitelem potulné divadelní společnosti. Eugenie se tehdy dala dohromady s jistým šlechticem, později impresáři, Fernandem Samuelem. Netrvalo dlouho a v Eugonii byl odhalen obrovský herecký talent. Stala se velkou hereckou hvězdou, královnou komedie a frašky. Od roku 1901 vystupovala jako Eva Lavallierová a pod tímto uměleckým pseudonymem

dobyla svět a získala velké bohatství. Ačkoliv jí vázal vztah k Samuelovi (ten zemřel r. 1914) a měla s ním i dítě, nevyhýbala se milostným dobrodružstvím. Leč ani sláva, ani nevázaný život ji nenaplňovaly štěstím, několikrát se pokusila o sebevraždu.

R. 1917 (před turné po USA) trávila nyní již jednapadesátiletá herečka léto v pronajatém zámečku v Chanceaux sur Choiseille. Tam se seznámila s P. Chaasteignerem, vesnickým knězem, který ji pozval na mši svatou. První pobyt v kostele po mnoha letech, rozhovor s knězem a četba jím zapůjčené knížky P. Henriho Lacordaireho *Život Marie Magdalské* znamenaly v jejím životě zásadní změnu. Eugenie se obrátila, vyznala ve zpovědnici své hříchy a přijala Krista v Eucharistii. A přestože ji od toho P. Chasteigner odrážoval, vzdala se kariéry herečky. Proдалa své dva byty (značnou část ze získaných peněz rozdala chudým) a zatoužila po vstupu do kláštera. Přála si stát se karmelitkou, ale v žádném klášteře ji sestry nechtěly přijmout. Trnem v oku jí v té době byl i způsob života její dcery. Eugenie si moc

dobře uvědomovala, že na tom má velký kus viny i ona a horlivě se za její obrácení modlila. Nějaký čas pobývala poblíž Lurd praktikující často skutky pokání – např. bez ohledu na počasí křížovou cestu. V r. 1920 se spolu se svou přítelkyní, která se rozhodla jít stejnou cestou jako ona, přestěhovala do Thuillieres v Lotrinsku. Stala se františkánskou terciářkou a byla známa pod jménem Eva Marie od Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Řadu let trávila sedm měsíců v roce v severní Africe, kde obětavě vykonávala funkci ošetřovatelky ve skupině laických misionářek. Právě v té době začala mít potíže se zdravím. Od roku 1924 už Francii nepouštěla, vedla zde přitom plně křesťanský život protkaný modlitbou, prací a skutky milosrdenství. Postonávala a trpěla, ale cítila se být „nejšťastnější mezi ženami“. Roku 1928 dostala nezvykle silný zánět pobříšnice. Tehdy ji navštívila její dcera. Jednoho dne podala trpící matce jakýsi bílý prášek, který ztlumil její bolesti. Po několika dnech se Eugenie, která neměla potuchy o tom, jakou „medicínu“ jí dcera dává, stala závislou na kokainu. Zemřela v nepředstavitelných mukách (vypadaly jí zuby, otekla tvář, lékaři jí museli zašít oční víčka), ale s radostí ve tváři a vroucí modlitbou na rtech. Považovala své utrpení jako výkupnou obět za své hříchy a za „laskání našeho drahého Ježíše“. Těsně před svou smrtí si zapsala do deníku tato slova: „Slituj se, můj Stvořiteli!“

Hagiographus
Zdrolo /2007

Obrázek pro maminku

V Ostrově u Macochy je léčebna pro astmatické děti a vůbec pro děti trpící respiračními chorobami. Nemocné děti ze všech krajů republiky se střídají pravidelně po měsíci léčby. Několik hodin denně tráví v jeskyních Moravského krasu. Pobyt zde jim moc pomáhá a oni odjíždějí zpět do svých domovů bez potíží, které je dříve tak trápily. Není divu, že nejvíce malých pacientů je z okresů Most, Chomutov, Ústí nad Labem. Jim je vzácný nejen tamější čistý vzduch, ale na vycházkách vnímají i ráz moravské krajiny s kříži a kapličkami u cest. Vidí to, co tam u nich na severu bylo již dávno zdevastováno stejně jako příroda. V nedalekém Sloupu je známý poutní chrám Panny Marie Bolestné. Sem a do nedalekých Křtin jezdily zájezdy poutníků i v dobách “tvrdé totality”. Cestovní kanceláře psaly cíl autobusů: Moravský kras – Macocha! Pochopitelně, že se nějaká jeskyně nebo propast Macocha cestou navštívila.

Když tam byla zářijová pouť, měla jedna naše zdravotní sestra službu v dětské léčebně. Bylo jí líto, že nebude moci jít v ten den na bohoslužby. Nakonec se dohodla s vedoucí, že půjde s dětmi na procházku do Sloupu a zpátky že pojedou autobusem. A tak děti šly pěšky s ostatními poutníky. Tam dostaly dvě hodiny volna, aby se mohly podívat ke krámkům, které také patří k pouti. Při cestě zpět se chvátil jeden asi osmiletý pacient: “Sestřičko, podívejte se, já jsem tam koupil mamince Kristus Pána.” A ukazuje jí malý obrázek Svaté rodiny. “To je svatý Josef, to je Panna Maria a ten uprostřed je malý Kristus Pán. Víte, já to všechno znám, babička mi to vysvětlovala. A já to pak doma vysvětlím mamce. Víte, ona není svatá.” To znamenalo, že není věřící. “Ale já myslím, že jí udělám radost!” dodal spokojeně tento malý pacient ze severu Čech. Když si po absolvování léčebného pobytu rodiče přijeli pro své děti, všechny sestry byly zvědavé právě na tu maminku, která není “svatá”.

Nevím, kdo z nich věděl, že první křesťané se mezi sebou nazývali “svatí” a že ten malý školák, i když nevědomky, použil tohoto termínu, když mluvil o své nevěřící mamince. A nám nezbývá než se modlit, aby náš národ měl co nejvíce opravdu svatých matek.

Z deníku otce Jana Topenčíka

O reinkarnaci

*Otázka reinkarnace je celá dost zamotaná. Co přesně se reinkarnací míní? Samotný pojem je složen ze dvou slov: **re** - znovu, opět a **incarnatio** - vtělení. Co ale toto „znovuvtělení“ neboli, jak se užívá, „převtělení“ znamená, v tom se budou různé směry lišit.*

Můžeme se ptát, kde se tato nauka bere. Najdeme ji u starobylých náboženství jako je buddhismus nebo hinduismus. Ale vyskytuje se také u dnešních moderních lidí, kteří žádné z těchto pohanských náboženství nevyznávají.

VÝPLOD LIDSKÉHO MYŠLENÍ

Tato nauka je výplodem lidského myšlení a nedělá si nárok na to, že by byla zjevená nějakým božstvem. Snaží se vyřešit lidský konec, vypořádat se se skutečností smrti, dát člověku v umírání nějakou naději. Jak to dělá? Nabízí nový pozemský život. Ne jeden, ale kolik bude třeba. Cílem života na zemi je dosáhnout dokonalosti – s tím se dá rozhodně souhlasit (i když už ne se způsobem). Když se to napoprvé nepodaří a člověk umírá nedokonalý, jeho duše si hned najde jiné tělo, které odpovídá stavu dokonalosti, ve které se člověk nacházel v okamžiku smrti. A nemusí to být zdaleka jen člověk. Může to být i zvíře nebo rostlina.

JSEM ČLOVĚK NEBO ZVÍŘE?

A máme problém. Teda ne my, ale ti, kteří reinkarnaci uvěřili. Jsem člověk nebo zvíře nebo lidská duše obalená „nějakým“ tělem? Pojem lidství se mlží a s ním se mlží i lidská důstojnost, která u krávy nebo trávy zas až tak evidentní není. Další problém je ve vztazích k druhým. Je třeba pomáhat ubohým, když si tak nejspíš odpykávají svůj minulý nedokonalý život? Nezpomalil by se tak jen jejich postup k dokonalosti a tím i vysvobození z koloběhu životů? Nevzdalovali bychom tak jen okamžik, kdy můžou vyklouznout z obývání těl do rozplynutí se v „božství“? A taky si za to může každý sám. A navíc se těžko rozlišuje, co je normální kopretina a co nezdárný pradědeček... S každou úvahou vzniká nový a další problém.

ÚTĚK K REINKARNACI

Proč se tedy lidé k této nauce, která se zdá být tak zmatenou a v důsledku nic nevysvětlující, vlastně utíkají? Zdá se, že tím hlavním důvodem je naděje na nový život a možnost zpackaný život

žít znovu a lépe - nebo také hůř! Naděje, že svou vlastní silou a svým vlastním přičiněním mohou dojít k cíli lidského bytí. Není třeba prostředník, není třeba Boží pomoc, není třeba milost ani svátosti, není třeba církev. Já sám svou vlastní silou dojdou blaženosti. Touha po nezávislosti a všemohoucnosti láká člověka odpradávná. Jaké jsou ale důsledky? Sobectví, nezájem o bližní, úzkostlivost ve vztahu k přírodě, necitlivost ve vztahu k potřebným.

CO NABÍZÍ KATOLICKÁ VÍRA?

Spása - tj. věčný a blažený život - je možná, ale ne lidskou silou. Leda s Boží pomocí, ale je možná. Dokonce je možné, že krom věčně blaženého života můžeme být „boží“, mít podíl na Božské přirozenosti. Ne, že bychom si to uměli nějak obstarat, ale sám Bůh nám to nabízí. Odkud to víme? Bůh nám to zjevil skrze své vyvolené - proroky a nakonec skrze svého Syna a jeho apoštoly. Bůh, který stvořil člověka, prozradil mu také, za jakým účelem ho stvořil a co má dělat, aby se to povedlo, aby se tohoto účelu lidského bytí dosáhlo. O tom je celé evangelium. Po smrti není další šance a není žádné převtělení. Bůh nic takového nenaznačil. A kde by se zdálo, že snad naznačil, většinou stačí podívat se na širší souvislosti, aby bylo zřejmé, že je to v rozporu se vším ostatním. Boží zjevení nám náš život nekomplikuje, ale naopak velmi zjednodušuje. Víme, co máme dělat: být dobří – milovat Boha a milovat bližního. Víme ale také jak to dělat: s Boží pomocí. Víme, jak nám Bůh pomáhá: svou milostí. Víme, kde ji hledat: v modlitbě a především ve svátostech církve, kterou Boží Syn právě za tímto účelem založil.

Jednou zemřeme a buď nás čeká pro nás zlý život a konečně odmítnutí Boha – peklo; nebo

očistec, když jsme Boha milovali, ale nedokonalé; anebo nebe, když jsme zemřeli ve stavu dokonalé lásky k Bohu. Bůh nám při početí stvořil duši a spojil ji s naším tělem. Ve smrti se naše duše od těla odloučí a přijme spravedlivý úděl. Na konci časů ji Bůh opět spojí s naším vlastním tělem, aby i ono mělo účast na odměně nebo trestu. Mezitím nebude naše duše běhat po zemi a shánět si tělo. Bude buď trpět v pekle, nebo trpět v očistci, anebo se bude radovat z vidění Boha. Nebude potřebovat žádné jiné zaměstnání.

NEOPAKOVATELNOST ŽIVOTA

Náš život je neopakovatelný. Je jedinečný. Nikdo nemusí žít tak, aby byl navěky nešťastný, protože Bůh o sobě také prozradil, že nechce aby byl kdokoliv zavržen, že chce všechny přivést k sobě, ale také, že rozhodnutí pro Něj, nebo proti Němu nechává na nás. Musíme za svůj život převzít zodpovědnost. Nebude druhá ani desátá možnost. Ale ani není třeba, protože na to nejsme sami, ale máme skvělého a mocného pomocníka: samotného Boha, našeho

stvořitele. Zajímáme ho a on se o nás rád stará. On je milosrdný a rád nám odpouští. Co je na nás, je jen stát o jeho pomoc a jeho odpuštění. A to není zas až tak moc. To zvládné i malé dítě. Proto jeden život bohatě stačí a to, abychom se rozhodli pro nebo proti, abychom si zasloužili nebe nebo peklo.

KDE JE PRAVDA?

Kdybychom nauku o člověku a jeho cíli a způsobu jak cíle dojít, jak nám ji s různými obměnami a detaily představuje inkarnace srovnali s naukou o člověku, jak nám ji skrze Církev zjevuje Bůh – „konstruktér“ člověka, mělo by být zřejmé, na které straně je s větší jistotou pravda. Zda v tápajícím lidském rozumu nebo u Boha, který nelže a nechce oklamat. A pak je třeba si vybrat. Buď život plný úzkosti, jestli jsem na cestě nesrazil prastrýce převtěleného např. do mravence, anebo život naplněný dobrem, službou a radostí z vědomí Boží blízkosti a jeho zájmu o nás.

*fr. Cyprián Suchánek OP
převzato z brožury „Věroučné otázky a odpovědi“*

Sonet

Elisabet Barrett Browningová

Jak miluji tě? Povím ti, co vím:
Miluji tě do hloubky, šířky, výše,
vesmírem celé duše své, kde tíše
přechází jsoucnost v Krásu s Tajemstvím.

Miluji tě v potřebách všedních dnů,
ať plane slunce nebo bliká svíce,
svobodně jako ti, kdo za pravdu jdou bít se,
s čistotou těch, jimž nejde o slávu.

Miluji tě s vášní, jež jitřít žaly,
vírou, již vyzáří jen dětská líc,
miluji tě láskou, již světci znali,

úsměvem, slzou očí, dechem plíc,
celým svým životem! A po smrti, Bůh dá-li,
mé lásky k tobě bude ještě víc.

Z pouti do Říma

Foto: florm2020, flickr.com

Dojdeme-li z Benátského náměstí nebo z Trajánova fóra na náměstí Dvanácti apoštolů, vymaníme se do značné míry z ohlušujícího ruchu velkoměsta a spočineme alespoň relativně v oáze klidu. Cílem naší cesty je bazilika, podle níž se náměstí jmenuje. Tradice klade její počátek do doby končící vlády Konstantina Velikého, který dal církvi svobodu. Papežem byl tehdy sv. Julius I. (337-352). Avšak kritická historie uvádí až 6. století, kdy buduje baziliku papež Pelagius (556-560). Smrt mu zabránila v díle pokračovat, a tak v něm pokračuje jeho nástupce Jan III. (561-574), který stavbu dovedl ke zdárnému konci. Byla to doba tzv. „stěhování národů“, kdy nájezdy barbarů zneklidňovaly Evropu. Uvádí se, že bazilika byla zbudována z vděčnosti za to, že město Řím bylo uchráněno před divokými Góty.

Svatyně má sice titul Dvanácti apoštolů, ale je především zasvěcena apoštolské dvojici – sv. Filipu a sv. Jakubu Mladšímu. Jejich ostatky poskytla Římu darem císařská Byzanc. Relikvie byly ulo-

ženy do mramorového sarkofágu v místě dnešního hlavního oltáře, kde odpočívaly po třináct století.

Bazilika byla zvláště v raném středověku cílem mnoha poutníků. Dosvědčují to verše připisované papeži Janu III., ve kterých je chrám nazýván místem, odkud se šíří světlo, a že byl vybudován z vděčnosti za ochranu Římanů před vražedným kousnutím vlka. Tím se zřejmě myslí odvrácení barbarského nebezpečí.

Avšak zub času neušetřil ani baziliku, takže na počátku 18. století málem hrozila sesutím. Proto r. 1702 papež Klement XI. posvětil základní kámen nové baziliky, jejíž výstavby se ujali architekti Francesco a Carlo Fontana. Dokončená bazilika pak byla konsekrována papežem Benediktem XIII. v roce jeho zvolení 1724 na svátek Jizev sv. Františka 17. září. I později docházelo k úpravám. R. 1879 posvětil papež bl. Pius IX. nový vyvýšený hlavní oltář.

Průčelí baziliky je ozdobeno balustrádou se sochami dvanácti apoštolů, v jejichž středu je Kristus.

Do baziliky se vchází podloubím, které odděluje od náměstí kovová mříž. V podloubí jsou uchovávány různé kamenné fragmenty dávných pomníků a náhrobků, zejména ze staré baziliky. Nejstarší fragment je z Trajánova fóra a pochází z 2. století.

Bazilika je trojlodní. Hlavní oltář z r. 1713 je od Nicola Corony s oltářním obrazem od Domenica Muratoriho z r. 1715. Svou velikostí předčí všechny oltářní obrazy v Římě. Znárožňuje mučednictví obou apoštolů pojaté fiktivně, jako by k němu došlo na jednom místě současně. Avšak sv. Jakub byl svržen z chrámového vrcholu v Jeruzalémě a utlučen kyji, zatímco sv. Filip byl ukřižován v Hierapoli.

18. století svými nejlepšími umělci vtisklo postupně bazilice dnešní podobu. Tak na střední klenbě vidíme fresku od Baciccia z roku 1707, jejímž námětem je triumf neboli apoteóza Františkova řádu. A nad hlavním oltářem zobrazuje freska Giovanniho Odazziho z r. 1709 vyhnání padlého anděla.

Abychom porozuměli, proč uvedená freska na střední klenbě zobrazuje oslavu světců z řádu sv. Františka, musíme se vrátit do 15. století, kdy papež Pius II. r. 1463 světil baziliku Řádu minoritů konventuálů, kteří ji spravují dodnes a v přilehlém klášteře sídlí řádový generál. Zde také o svatodušních svátcích r. 1517 slavili bratři menší konventuálové – minorité svou generální kapitolu, zatímco bratři menší observanti – františkáni se šli na Ara coeli, a tím bylo rozhodnuto o definitivním osamostatnění obou řádových větví jako dvou řádů pod vlastním vedením, což potvrdil papež Lev X..

Vzácný poklad baziliky – ostatky sv. apoštolů Filipa a Jakuba – během staletí upadl v zapomenutí, pokud jde o jeho uložení. Proto se roku 1873 sešla vědecká komise, která po důkladném průzkumu dne 16. ledna nově relikvie identifikovala, načež 1. května r. 1879, kdy se tehdy slavil svátek obou apoštolů, byly ostatky uloženy v kryptě chrámu.

Ta je co do starobylosti nejpamátnější částí baziliky. Již papež Štěpán V. (885-891), jak to hlásá nápis při vchodu do krypty, přenesl na ramenou a bos z katakomb na Via Salaria ostatky mučedníků Mariána, Diodora, Chrysantha, Darie a jiných na toto místo. Proto zde čteme i jiný nápis, samozřejmě opět v latině, který nás vítá biblickým citátem ještě dříve, než vstoupíme na tato posvátná místa: „Těla svatých v pokoji byla pohřbena a jejich jména budou žít na věky.“

Když vyjdeme po schodech z krypty, porozhlédneme se v bazilice i po jiných významných hrobech. Nejvíce upoutá naši pozornost klasicistní náhrobek papeže Klementa XIV. z řádu minoritů, který byl nejvyšším pastýřem v dobách pro církev těžkých, v letech 1769-74. Jeho vlastní jméno bylo Lorenzo Ganganelli. Náhrobek umístěný nad vchodem do sakristie je dílem Antonína Canovy. Papež sedí na trůně se vztaženou pravicí doprovázen dvěma symbolickými postavami naznačujícími Zdrženlivost a Mírnost. Tělesné ostatky jsou uloženy v kamenné rakvi.

Ale je třeba se ještě znovu vrátit do 15. století. Vždyť v bazilice našli posmrtný odpočinek příbuzní papeže Sixta IV. (1471-1484), který pocházel z řádu sv. Františka tehdy ještě nerozděleného. V dnešním kněžišti je náhrobek kardinála Rafaela Riaria a Petra Riaria. A pokud bychom chtěli navštívit hroby Sixtova bratra Rafaela della Rovere a Alexandra Riaria, museli bychom se ještě na chvíli vrátit zase do krypty.

Avšak jedna z nejvýznamnějších církevních osobností i rané renesance v 15. století je bezpochyby kardinál Jan Bessarion, rodilý Řek z řádu baziliánů, původně nicejský metropolita. Doprovázel východního císaře Jana Palaeologa na florentský koncil svolaný za účelem sjednocení východní a západní církve. Myšlenky jednoty věnoval tento učený muž podstatnou část svého života, i když výsledek jeho úsilí jako teologa a diplomata byl bohužel jen dočasný. R. 1439 jej papež Evžen IV. jmenoval kardinálem a přidělil mu jako titulární chrám právě baziliku 12 apoštolů. Bessarion se zasloužil o to, že chrám byl později svěřen řádu minoritů konventuálů, pro něž vybudoval klášter. Od r. 1440 žil již trvale v Itálii, ale podnikal i diplomatické cesty do jiných evropských zemí, zvláště když bylo třeba po pádu Konstantinopole r. 1453 sjednocovat křesťanský svět proti nebezpečí turecké expanze. Byl výborným znalcem Platona, jehož spisy rozšířil na Západě. V Benátkách vybudoval rozsáhlou knihovnu. Při návratu z diplomatické cesty do Francie umírá 18. listopadu 1472 v Ravenně a je pochován ve zdejší bazilice, jejímž byl velkým dobrodincem a v níž si už od roku 1466 připravil hrob. Upozorňuje na něj epitaf s obsáhlým latinským nápisem, který pořídili svému příznivci vděční minorité.

Avšak procházíme-li bazilikou, promluví k nám i doba nedávno minulá. Po pravé straně hlavní lodi nedaleko presbytáře nacházíme v podlaze skromnou náhrobní desku nesoucí jméno kardinála Augustina Cassaroliho, který zemřel ve věku 84 let r. 1998 a je nám dobře znám z obtížného jednání s naší někdejší komunistickou vládou. Na druhé straně lodi na sloupu spatříme pak pamětní desku také s jeho jménem. Připomíná, že byl dobrodincem chudých mladíků, zvláště studentů.

Nelze se však zmínit o všech osobnostech zde pochovaných během staletí, ať už to byli kardinálové, členové řádu nebo šlechtici.

V bazilice je řada kaplí: sv. Kříže, sv. Antonína z Padovy, Neposkvrněného početí, sv. Bonaventury, sv. Josefa Kupertinského, sv. Františka z Assisi. Sv. Josef Kupertinský je uctíván jako patron studentů, kteří ho vzývají o přímluvu zvláště před zkouškami.

Nejsvětější svátost oltářní se uchovává – podobně jako v jiných bazilikách – ve svatostánku na jed-

nom z postranních oltářů. Blízko vchodu do chrámu je zpovědnice, kde stále svítí světlo, aby bylo zřejmé, že zpovědník je zde vždy po ruce.

A konečně bazilika není jen připomínkou dávných mučednictví: vstupujeme zde do šlépějí i novodobého mučedníka křesťanské lásky. Oltář s obrazem sv. Maxmiliána Kolbeho, polského kněze minority, mučedníka z Osvětimi (+1941), nám připomíná, že ve zdejší svatyni se kdysi modlival a sloužil u oltáře jako klerik v době svých římských studií v letech 1912-1919. Kromě toho jej připomíná deska z roku 1992, která byla pořízena jednak na památku jeho hrdinské smrti, ale také u příležitosti 75 let od založení velikého mariánského hnutí Rytířstva Neposkvrněné.

Plni hlubokých dojmů vycházíme konečně na náměstí, kam jen poněkud tlumeně zaléhá hluk velkoměsta a cítíme v duši, že jsme vnitřně zase o něco bohatší. A není divu, že se podle možnosti rádi na taková místa vracíme.

P. Petr Alkantara Houška OFM

Demokracie, která nedoceňuje základní hodnoty, se stává bezcennou.

Zbožňovaná demokracie

Jedním z nejrozšířenějších a nejnebezpečnějších mýtů dnešních dnů je tvrzení: demokracie je nejlepším zřízením už jen proto, že je demokracií; a je nutné ji bezpodmínečně a za každou cenu bránit. Leč o hodnotnosti daného politického systému nerozhoduje způsob volby zastupitelů či vládní mechanismy, ale lidské ideje a hierarchie hodnot, na nichž je určitý systém postaven.

Výše zmiňovaný princip potvrzují celé lidské dějiny. V minulosti existovaly monarchie či prezidentské režimy, které se zasloužily o rozkvět společnosti, na druhou stranu zde byly demokracie, jež zapříčinily úpadek států i národů. Kritériem hodnotnosti daného systému není technická stránka vládnutí, nýbrž jeho schopnost vychovávat dospělé obyvatele a hájit jejich důstojnost. Myšlení těch, kdo oddělují demokracii od přesvědčení člověka a hodnotového systému, případně tvrdí, že demokracie je něčím dobrým bez ohledu na smýšlení lidí a na druh hodnot, o něž se opírá, je zvrácené. Opakují totiž stejnou chybu, jakou dělali marxisti. Vláda „lidu“ byla přesvědčena o tom, že nastolením socialismu bude v mžiku zaručena přeměna obyvatelstva v „hrdiny socialismu“ a ve světoobčany, jimž leží na srdci dobro proletariátu celého světa.

Demokracie se může stát hodnotnou výlučně tehdy, má-li jako základ pravdu o člověku a ty hodnoty, jež vskutku ochraňují naši důstojnost a umožňují výchovu moudrých, dobrých a pracovitých občanů. Přesvědčení člověka plus žebříček hodnot dávající ráz celému společenskému systému rozhodují o tom, zda onen systém slouží k dobru občanů, anebo přivádí společnost k rozkladu. Ba co víc – právě ze způsobu lidského myšlení vyplývá požadavek uskutečnění zmiňovaného politického systému. Není náhoda, že se demokracie zrodila a zkonsolidovala v Evropě a Americe, a nikoliv v Asii či Africe. Demokracie je totiž logickým vyústěním křesťanské antropologie, jež jednoznačně stvrzuje, že všichni lidé mají stejnou důstojnost Božího dítěte a že každý z nás je osobností, tedy někým uvědoměným, svobodným a zodpovědným, a proto schopným aktivní účasti na spo-

čenských procesech. Před našima očima je v Evropě prováděn atentát na základy demokracie, kterým je křesťanské přesvědčení o člověku jako uvědomělé, svobodné a zodpovědné bytosti. Tento atentát spočívá v tom, že nespočet politiků izoluje demokracii od hodnot, bez nichž nemůže existovat.

Antropologie, podle níž se řídí většina novodobých evropských politických stran a k níž se odvolávají oficiální dokumenty EU, pojímá člověka jako někoho, kdo se nijak zásadně neliší od zvířat. Jenže politik, který nevidí rozdíl mezi lidskou bytostí a zvířetem, nemůže být demokratem, poněvadž ve světě zvířat je demokracie neznámou záležitostí. Vztahy mezi zvířaty fungují na bázi boje o přežití a práva silnějšího. Nic divného, že obdobné zásady začíná zavádět i současná evropská demokracie. Zákony – schválené pomocí demokratických procedur – ochraňují stále více zločince a stále méně oběti, případně ostatní občany. Vrazi mají v Evropě jistotu, že žádný stát nedá svolení k jejich popravě, zatímco děti v prenatalním stadiu nebo starší lidé už takovou jistotu nemají. Demokracie, která nevidí rozdíl mezi člověkem a zvířetem, se zmitá od jednoho extrému k druhému a přiznává člověku atributy božství – dokonalost a neomylnost. V důsledku toho máme co do činění s opakovaním dramatu prvotního hříchu, tedy s tvrzením, že člověk vlastními schopnostmi a bez Boží pomoci, či dokonce proti Bohu, dokáže rozlišit dobro od zla. Člověk osobující si takovou moc je schopen namluvit sobě samému doslova vše, kupříkladu to, že zřeknutí se plazení je „zdravou reprodukcí“, že zabíjení nevinných dětí je „právem“ ženy, šetření penězi na starších a nemocných lidech je umožněním „důstojné“ smrti nebo že neschopnost být věrný je „volný vztah“.

Důsledkem naivních lidských představ a absence hodnot je degenerace demokratického systému a objevování se primitivní a v jistých aspektech vskutku obhroublé demokracie. V deformované demokracii si politici osobují absolutní moc, jakož i rozhodování o lidském životě. Větší moc neměl ani Lenin, Stalin či Hitler. Tak se potvrzují slova Jana Pavla II., který nám mnohokrát připomínal, že demokracie, jež není postavena na skutečně lidské ideji a jež rezignuje na základní lidské hodnoty, se mění ve skrytou či otevřenou diktaturu. Pokřivená demokracie se opírá o pokřivený žebříček hodnot. Dramatickou absencí hodnot se levi-

coví politici pokoušejí zamaskovat řečením o toleranci jako o té nejvyšší hodnotě. Tak se tolerance dostává na nejvyšší příčku žebříčku hodnot, čímž je její smysl překroucen nejhorším možným způsobem. Důsledkem zoufalé nepřítomnosti hodnot je neschopnost moderní demokracie vychovávat mladou generaci. Pokřivená demokracie vede ke zrodu pokřivené „nízké“ kultury, jež se stává stále více primitivnější. Společnost, která je krmena takovouto „kulturou“, nedokáže, popřípadě nemá odvalu nabídnout dětem a mládeži takové ideje, jež přinášejí radost, a takové hodnoty, jež chrání lidskou důstojnost. Není proto divu, že v demokracii, která si neví rady s výchovou lidského jedince, se vlády chápou kariériste, cynici, kolaboranti a zločinci.

Demokracie je totiž jen a pouze mechanismem. Z tohoto mechanismu může odpovědným způsobem čerpat toliko slušně vychovaný člověk. Ocitnou-li se její mechanismy v ruku lidí nezodpovědných, stávají se nezvykle hrozivými, jelikož je lze velice snadno použít ke zneužití moci a k ochraně zkorumpovaných politiků.

Demokracie, která je odříznutá od pravdivého obrazu člověka a od správného pořadí hodnot, se stává neštěstím a smrtelným nebezpečím sobě samé. V takovéto „demokracii“ je pak možné, že se někdo namísto do vězení dostane do parlamentu. Demokracie odříznutá od poctivosti a rozumu vede k velké deziluzi. Většina lidí se v ní necítí občany, kteří spolu rozhodují o osudu země, ale pouze voliči, na něž si politici vzpomenu vždy jen v předvolební kampani. Proto též můžeme pozorovat vzrůst lhostejnosti obyvatelstva k záležitostem, které se týkají jejich vlasti, a snižující se volební účast. Již nyní jsme v situaci, kdy politické strany mající v parlamentě většinu zastupují výraznou menšinu občanů.

Nezačneme-li se řídit pravdou o člověku a nevrátíme-li se k základním hodnotám, jako jsou láska, čestnost, zodpovědnost, poctivost, pracovitost, vlastenectví, budeme nynější formou demokracie rozčarování ještě mnohem víc, než tomu bylo doposud. Měli jsme již „lidovou“ demokracii, nyní je na postupu demokracie „liberální“, ale normální demokracie bude existovat teprve tehdy, když většina občanů a jimi zvolených politiků bude jako základní hodnotu vyznávat člověka a jeho důstojnost Božího dítěte.

Staré české přísloví říká, že „i ta nejkrásnější pohádka jednou končí“. Tak je tomu i s naším seriálem „Trochu apologie“. Nebyla to sice v žádném případě pohádka, ale všechno má a musí mít svůj konec. Všechna nejpálčivější témata, která jsou předmětem kontroverze katolicismu s okolním prostředím, byla vyčerpána. Vynořují se ale pořád nová, proto nebude škodit, když si na závěr vytyčíme některé zásady správně katolické apologie.

Nejprve tedy, co je to vlastně „apologie“. Přesný překlad tohoto řeckého slova zní „obrana“. Víru je třeba slovem i perem bránit, to věděli už za pronásledování křesťanů v prvních třech staletích významní církevní Otcové a spisovatelé. Někteří sami svůj spis nazvali „Apologie“, např. sv. Justin nebo Tertulian. Hájit věroučné pravdy proti pohanům a proti bludařům pokládali nositelé církevní autority i vzdělání laikové za povinnost. Krom sv. Justina a Tertuliana vynikli jako věhlasní apologeti křesťanského starověku sv. Irenej, sv. Hippolyt, Origenes, Miltiades, Aristides, sv. Cyprian aj. Předmětem jejich obrany byly hlavně věroučné pravdy, avšak věnovali se také vyvracení dobových pomluv o křesťanech, např. Tertulian odhaluje stupiditu tvrzení, že křesťané ve svých shromážděních praktikují kanibalismus. To vzniklo nepochopením nebo spíš zlomyslným výkladem nauky o přijímání Těla a Krve Páně. Sv. Justin zase uvádí na pravou míru dobové pomluvy představitelů židovstva o Ježíši Kristu jako lháři a podvodníkovi.

Apologie byla od starověku až do 20. stol. předmětem výuky v seminářích a na teologických fakultách. My jsme se v tomto seriálu zaměřili na apologii (obranu) církevní minulosti, která je

terčem vytrvalých útoků odpůrců katolické víry. Tady máme své novověké vzory, v 19. stol. např. vynikajícího rakouského apologetu církevních dějin Adalberta Weise, německého intelektuála Johanna Josepha Görrese, francouzského novináře Louise Veuillota aj., ve 20. stol. švýcarského preláta a věhlasného kazatele Roberta Madera, v současnosti patří bezpochyby k nejlepším apologetům církevních dějin italský žurnalista Vittorio Messori. Z českých katolických apologetů církevní historie vynikli ve 20. stol. farář a katecheta Alois Hlavinka, jezuita Konrád Kubeš a středoškolský profesor dějepisu Jiří Sahula.

Nicméně má apologie církevní minulosti ještě smysl, když se papež Jan Pavel II. u příležitosti jubilea r. 2000 omluvil světu za všechno zlo, které Církev způsobila druhým? Není lépe zaujmout vůči světu pouze kající postoj za hříchy katolíků? O tom, že toto Jan Pavel II. rozhodně nezamýšlel, svědčí vědecká konference o inkvizici, kterou ještě v r. 2000 tento papež sám svolal. Právě na ní odborníci různých národů a náboženských vyznání vyvrátili staleté pomluvy o této instituci, jak jsme o tom psali v našem seriálu. Rovněž tak Vatikán vytrvale brání papeže Pia XII. před pomluvami o údajném mlčení

k nacistickým zločinům. Dodejme, nejnověji bylo v Římě publikováno svědectví italského občana židovského původu Ascolioho, jehož otec měl být deportován do Osvětimi, ale papež Pius XII. ho zařadil mezi vatikánské gardisty, aby jej zachránil.

Rozhodujícím kritériem vždycky musí být pravda. Je nutno odsoudit každé jednání jménem Církve, při němž došlo k pohoršení, k neomluvitelnému násilí nebo k jinému hříchu. Katolík nesmí hájit nebo popírat nemravný a nekřesťanský život prelátů včetně papežů v 10. nebo v 15. stol., stejně tak ne praxi poprav lidí pouze za jejich přesvědčení, byť sebezvrácenější, upalování čarodějnic nebo protižidovské pogromy. V těchto bodech při diskusi s nekatolíky stačí říct naprosto jasně a bez křeče „toto nehájím a odsuzuji stejně tak jako vy“. Zároveň ale by měl katolík připomenout, že špatných papežů bylo v dějinách Církve sotva 10 procent, že Církev od prvopočátku až do 13. stol. trest smrti za herezi odmítala a k souhlasu s ním přistoupila teprve po zkušenostech s krutostmi heretiků albigenických, že upalování čarodějnic začalo až ve 14. stol. do té doby je Církev odsuzovala a papežové v 16. a 17. stol. mají zásluhu na likvidaci této pověry a že středověcí papežové vydali cca 300 dokumentů proti pogromům na Židy, v nichž pachatele stíhají exkomunikací. O tom všem jsme v seriálu psali a toto by mělo patřit k náboženskému vzdělání katolíků.

Samozřejmě nelze po věřících chtít, aby detailně ovládali církevní dějiny. Jestliže nějaký odpůrce přijde s tím, že v Holandsku v 15. stol. jakýsi biskup znásilnil dívku, tak katolík pochopitelně nemůže znát všechny biskupy té doby a co který z nich provedl. Proto nebude ani kapitulovat svým souhlasem, ani tohoto biskupa obhajovat, ale řekne naprosto klidně a věcně: „To nevím, nejsem přece encyklopedie biskupů, ale zeptám se odborníků.“ Obyčejně vyjde najevo, že věc je buď vylhaná nebo překroucená. Pokud se ukáže, že šlo o pravdu, tak je třeba to bez křeče odsoudit s tím, že takové chování biskupa bylo něčím netypickým a nelze je vztahovat na všechny církevní hierarchy. Vždyť kolik jen bylo v každém století mezi biskupy světců! Právě toto proticírkevní propagandní dělá: Na základě provinění nějakého hodnostáře generalizuje, jako by takto jednali všichni, zatímco tento biskup či kněz byl výjimkou.

K některým argumentům proticírkevní propagandy není ani třeba mít velkého vzdělání v církevních dějinách, stačí jen znát katechismus a uvažovat zdravým rozumem. Tvrdí-li někdo, že nějaký papež ve středověku „exkomunikoval kometu z Církve“ nebo že v litaniích byla původně invokace „od komety ochraňuj nás Pane...“, tak k vyvrácení tohoto nesmyslu, kdysi publikovaného v tisku, stačí jenom poukázat na základní katechismové pravdy. Jestliže někdo argumentuje proti Církvi třeba tím, že prý kdesi ve Španělsku se našly v ženských kláštřích zakopána tělíčka mrtvých dětí jeptišek, které tímto tutlaly své hříchy proti celibátu, tak je třeba se otázat, odkud tento člověk onu „informaci“ čerpal. Zcela určitě z médií, z nějakého pořadu v televizi, z některých stránek internetu apod. Solidní zdroj, jenž by se opíral o autentické prameny, nebude moci uvést, neboť toto je dávno vyvrácená lež.

Katolík 21. století by také měl vědět, že všechny skutečně i vylhané hříchy Církve se nedají ani kvantitativně, ani kvalitativně srovnat s krvavými genocidami novověkých bezbožeckých režimů: s miliony nevinných obětí Velké francouzské revoluce, mezi nimiž dominují venkovští katolíci ve Vendée, s desetimiliony povražděných křesťanů a tzv. „třídních nepřátel“ bolševiky v Sovětském svazu, Číně i jinde, s vyhlazením Židů německými nacisty a jejich vraždami příslušníků jiných národů a v nejnovější době se stamiliony nenarozených dětí, zabitých umělým potratem. Tato argumentace je nejlepší apologií Církve v diskusi s nevěřícími. Ukazuje, že odpad od Boha a boj proti Kristu není cestou k humanizaci společnosti, jak se nám snaží představitelé nejrůznějších –ismů bez Boha namluvit, ale naopak cestou k demonizaci, ke stále větší antihumanizaci světa.

Každý katolík by měl tedy být apogetou své Církve. Je to jeho radostnou povinností. Vždyť zastat se Krista, přítomného zde ve svém mystickém Těle, jímž Církev skutečně je, představuje povznášející a ušlechtilé poslání! Tomu měl napomoci seriál „Trochu apologie“. Ten sice skončil, avšak články na nejrůznější historická témata by se podle možností měly v Immaculatě objevovat nadále, aby formovaly katolíky v apogetickém duchu.

Radomír Malý

NOVODOBÉ MÝTY O NOVÉM ZÁKONĚ

Písmo sv. Nového Zákona je nejlepším a nejspolehlivějším pramenem k poznání života a učení Ježíše Krista a dějin naší spásy. Proto nepřátelé křesťanství vyvíjí už po staletí úsilí zpochybnit jeho pravdivost a pravost.

Když byly vědecky vyvráceny snahy Davida Friedricha Strausse a jeho následovníků (19. stol.) prohlásit evangelia za mytologický výplod 4. stol., upnuli se racionalističtí biblisté na tezi, že evangelia sice vznikla v 1., maximálně ve 2. stol., ale jejich autory nejsou čtyři evangelisté, nýbrž jakási anonymní prvokřesťanská komunita. Té prý nešlo o to, aby vylíčila věrně a pravdivě události Kristova života, ale aby předložila svým čtenářům něco, co je posílí ve víře. Proto prý nevíme, jestli Kristus ten či onen zázrak skutečně vykonal nebo to či ono podobenství skutečně řekl. Prý už ne zjistíme, co jsou slova a činy Ježíšovy a co výplod obrazotvornosti prvokřesťanské komunity. Takové zpochybňující teorie nahrávají různým fantasmagoriím typu „Šifra mistra Leonarda“ a podobným nesmyslům.

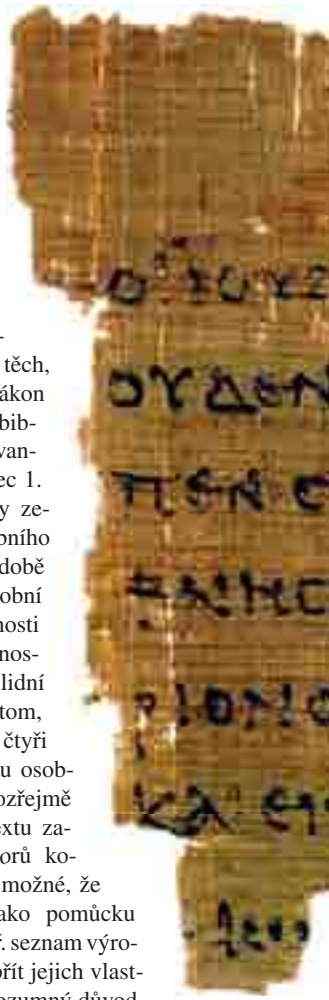
Bohužel tyto opovážlivé hereze hlásají i někteří katoličtí biblisté bez ohledu na to, že papež sv. Pius X. je v závazném věroučném dokumentu „Lamentabili“ z r. 1908 (body 12-18) jasně a jednoznačně odsoudil. Přijetí těchto názorů ovšem znamená dělat z autorů evangelií lháře. Záměrně si přikrašlovat Kristův život a vymýšlet si něco, co se nikdy nestalo, jen proto, aby to bylo z katechetického hlediska působivější, je lež a podvod. Přitom právě za pravdivost tohoto „podvodu“, o němž velmi dobře věděli, že je podvodem, šli členové této prvokřesťanské komunity na smrt, neboť to bylo v době krvavého pronásledování křesťanů římskými císaři. Není to samo o sobě absurdní? Cožpak někdo se nechá popravít za pravdivost něčeho, o čem sám dobře ví, že je lží? Těžce nemocný psychopat snad ano, ale že by prvokřesťanské komunity tvořili převážně psychopati, tomu snad uvěří opravdu jenom psychopat.

Tyto zmatené teorie sledují jeden záměr: Zpochybnit nepopiratelný fakt, že evangelisté i jiní autoři Nového Zákona byli převážně osobními svědky událostí Kristova života a za pravdivost tohoto svědectví šli na popraviště. Apoštolové

Matouš a Jan psali o tom, co sami s Kristem zažili, co přímo u Něho viděli a od Něj slyšeli, zvláště sv. Jan se odvolává jak v evangeliu, tak i ve svých listech na toto osobní svědectví, které je „pravdivé, abyste i vy uvěřili“. Totéž dělá ve svých dvou listech i sv. Petr.

Marek a Lukáš psali na základě osobního svědectví apoštolů a učedníků, rovněž tak i sv. Pavel, který se krom toho opíral i o svůj osobní zážitek zjevení Krista před Damaškem.

Proto je snaha co možná nejvíce zpochybnit autorství těch, jejichž jména Nový Zákon nese. Racionalističtí biblisté posouvají vznik evangelií až někdy na konec 1. a začátek 2. stol., aby zeslabili argument osobního svědectví, neboť v té době už jen málokterý osobní svědek Kristovy činnosti byl naživu. Ve skutečnosti však není žádný solidní důvod pochybovat o tom, že evangelia napsali čtyři evangelisté na principu osobního svědectví. Samozřejmě lze připustit, že do textu zasáhli s vědomím autorů korektoři a redaktoři, je možné, že evangelisté použili jako pomůcku nějakou předlohu, např. seznam výroků Ježíšových, ale popřít jejich vlastní autorství postrádá rozumný důvod.

Již na přelomu 1. a 2. stol. se prvokřesťanští spisovatelé sv. Klement Římský, sv. Ignác Antiochijský, sv. Polykarp Smyrenský, Papias z Hierapole, autor Hermova Pastýře aj. zmiňují ve svých spisech o evangeliích a jejich autorech. Za papeže a mudředníka sv. Pia I. kolem r. 140 byl pořízen první soupis novozákonních knih, které měly být jako inspirované Duchem sv. předčítány při liturgii. Jsou tam všechny nám známé novozákonní knihy s výjimkou 2. listu Petrova a 3. listu Janova. Tento soupis má název „zlomek Muratoriho“ podle italského učence, který ho v 18. stol. objevil. R. 367 sv. Athanasius ve svém velikonočním dopise vě-

řícím předkládá pak jako závazný soupis 27 novozákonních knih přesně tak, jak ho dnes známe. To je potvrzeno i synodami v Římě (r. 382), v Hipponu (r. 387) a v Karthagu (r. 392).

Racionalističtí a modernističtí biblisté tvrdí, že prý evangelia vznikla v tomto pořadí: Marek v letech 70-80, Matouš a Lukáš 80-90 a Jan po r. 100.

Prvokřesťanská komunita prý těmto mužům „připsala“ autorství. To však postrádá logiku. Kdyby skutečně chtěla tehdejší církev evangelia někomu „připsat“, tak proč by uváděla jako autora bezvýznamného Marka nebo Lukáše a nikoli přímo samotného Petra nebo Jakuba? Německý protestantský biblista Carsten Peter Thiedde objevil někdy v 80. letech 20. stol. v ox-

fordské knihovně fragment s textem evangelia sv. Matouše, který pochází prokazatelně (zjištěno i chemickým rozbořem) někdy z 50. let 1. stol. Thiedde spolu s řadou jiných biblistů také tvrdí, že i Markovo evangelium muselo být určitě sepsáno před r. 68. V Kumránských jeskyních, kde žila židovská sekta esénů, objevil právě Thiedde papyrus se zlomkem Markova evangelia. Kumránské jeskyně však eséni r. 68, když vypukla židovsko-římská válka, zavalili kamenem a byly objeveny až r. 1948. Janovo evangelium sice vzniklo až na konci 1. stol., víme však, že tento apoštol se dožil značně vysokého věku, byl za Domitianova pronásledování vhozen do vařícího oleje, ale zázračně zachráněn. Nicméně text jeho evangelia podává důkaz o tom, že byl koncipován určitě mnohem dříve, o čemž svědčí detailní popis jeruzalémského chrámu bez jakékoliv zmínky, že ten už neexistuje (byl zničen Římany r. 70). Lze připustit, že Janovo evangelium bylo sepsáváno postupně po desetiletích někým, kdo zaznamenával apoštolova kázání a na konci Janova života s jeho souhlasem a spoluprací mu dal konečnou formu.

Pochybovat o skutečném autorství novozákonních pisatelů je tedy bezpředmětné právě tak jako pochybovat o pravdivosti jimi popisovaných událostí. Věroučná konstituce „Dei Verbum“ II. Vatikánského koncilu o tom říká: „Církev vždy a všude pokládala a pokládá za jisté, že čtyři evangelia mají apoštolský původ. Vždyť to, co apoštolé z Kristova příkazu kázali, předali nám později z vnuknutí Ducha sv. oni sami a apoštolští muži písemně jako základ víry, totiž evangelium ve čtveré podobě: podle Matouše, Marka, Lukáše a Jana...“ (kap. 18). A dále konstituce uvádí: „Svatá matka Církve pevně a vytrvale pokládala a pokládá za jisté, že čtyři zmíněná evangelia, jejichž historičnost bez váhání potvrzuje, věrně podávají to, co Boží Syn Ježíš v době svého života mezi lidmi pro jejich spásu skutečně konal a učil...“ (kap. 19). Teze o anonymní komunitě jako autoru evangelií a mýtických prvcích Nového Zákona je proto třeba odmítnout jako odporující katolické víře. Ne evangelia, ale naopak tato tvrzení jsou mýtem, kdežto tradiční nauka Církve o čtyřech evangelistech a o pravdivosti jimi popisovaných událostí je ve shodě s historickou skutečností.

Papyrus P52 obsahující zlomek Janova evangelia (Jan 18,31-33). Nalezen v Egyptě r. 1920. Pochází z r. 100-125. Současně uložen v John Rylands University Library, Manchester, Anglie.

Běh na dlouhou trať

Často se setkávám s přáním rodičů, aby jejich slova působila okamžitě a jednou provždy. Říkají: „Poprosil jsem, aby vynesl smetí a udělal to, ale jenom jednou, potom už mu to nedošlo“, „když jim řeknu, aby se uklidnili, obyčejně se ztiší, ale jen na chvíli“, „kluci si na mou prosbu poklidili hračky, ale na druhý den už tam měli zase nepořádek“, „moje slova zaučinkovala, ale musím je stále opakovat“. My, rodiče, nevlastníme zlatý klíč k našim dětem, kterým bychom je jednorázově natáhly, krátce a rychle se zaručeně dobrým výsledkem.

Obyčejným věcem, z nichž se skládá život, se učíme dlouho a namáhavě. Například děkování se naučíme jen proto, že všude dokola slyšíme, jak jedni druhým děkují: máma táto, táta dědečkovi, sestra babičce, teta paní prodavačce; zakoušíme také, že je nám příjemné, když jiní poděkují nám. Když k tomu připočteme děkování slyšené a obdržené ve školce, škole, v kostele, vrstíme v atmosféru, kde děkování je čímsi zcela přirozeným. Ale vytvoření takové atmosféry se dělo nepřetržitým dlouhodobým úsilím mnoha lidí. Podobné je to s omlouváním se, dodržováním slova, dochvilností, domlouváním se a nekoječnou řadou jiných životních záležitostí. Vyžadují od nás běh na dlouhou trať a mnoho trpělivosti.

S tím se paradoxně pojí nutnost všimát si a těšit se z každodenních úspěchů a výsledků. Je dobré všimnout si toho, že nám děti samy řekly, že při hře s balónem polámaly sousedům květiny – tím udělaly krok k budování své odvahy a odpovědnosti, na nás je pomoci jim při napravení škody. Je radost-

né vidět, že naši žáci si sami připravili vánoční besídku, domluvili se na principu udělování dáreků a sami se rozložovali, čímž projevili vlastní iniciativu a nás těší, že se umějí postarat o záležitosti své třídy. Tím, že malý Honzík si poprvé zavázal tkaničky na jedné botce naznačil, že za několik týdnů bude v tomto ohledu zcela samostatný. Potěší, když naše starší dcera usmaží omelety a mladší připraví nádivku. Vždyť se tím skutečně podílí na životě rodiny. To, že někdo udělal pořádek v předsíni znamená, že někomu záleželo, aby tam bylo hezky. Podobné detaily by neměly ujít naší pozornosti a měly by být našim povzbuzením.

Člověčenství se všemi jeho klady se buduje den po dni. A k vychování dospělého člověka je zapotřebí až dvou desítek let. Je zapotřebí každodenní přítomnosti vítání se a loučení, připomínání, povzbuzování, učení samostatnosti, prožívání vzletů i pádů, brání na sebe zodpovědnosti za své chování... To vše se samozřejmě děje v atmosféře všednosti a my zapomínáme, že výchova je proces dlouhodobý, složený z mnoha tisíc drobných prvků. Právě ony mají vliv na to, jakým člověkem naše dítě bude, s jakou houževnatostí bude snášet nepřízeň osudu, zda si poradí s neblahými vlivy, kolik energie vloží do svého vlastního rozvoje, kolik času bude ochotno věnovat svým nejbližším.

Široký časový rozsah výchovy a její výsledný dopad se rodičům malých dětí může zdát nepředstavitelný, ale rodiče dospívajících jistě vědí, co mám na mysli.

Odovědi na nejčastější otázky

Řekni mi, co hledáš na internetu, a já ti řeknu, kdo jsi. S touto parafrází známého přísloví postupoval největší světový internetový vyhledávač Google. Spočítal nejčastěji vyhledávané výrazy a slovní spojení, které nashromáždil pod názvem Zeitgeist (duch doby).

V roce 2007 se nejvíce vyhledávaným pojmem stal *American Idol* – název pěvecké soutěže, ze které pochází i naše známé *Česko hledá Superstar*. V kategorii soudní spory uživatelé internetu nejčastěji hledali informace o soudním procesu s britským komikem Sashou Baronem Cohenem, který se v USA vydával za kazašského novináře a svými často nechutnými vtipy naplnil film *Borat*.

Internauti vkládali do vyhledávacího okénka Googlu též zásadní otázky. Otázka „Kdo je Bůh?“ byla nejčastěji položenou tázací větou. Otázka „Kdo je Ježíš?“ se ocitla na sedmém místě a „Kdo je Satan?“ na místě desátém. Otázka „Co je láska?“ si vysloužila prvenství v kategorii otázek začínajících zájmenem „co“. „Jak se líbat?“ se umístila na prvním místě v kategorii otázek začínajícím zájmenem „jak“.

Před několika lety nabídl americký výzkumný ústav *Pew Research Center* jeden zajímavý údaj. Více než 82 mil. Američanů alespoň jednou použilo internet z náboženského nebo spirituálního důvodu a průměrně každý čtvrtý uživatel hledá na webu informace z náboženské oblasti.

Google svou „výroční zprávou“ za r. 2007 potvrdil, že duch doby je v mnohých ohledech bulvární, lidé na internetu hledají především zábavu a produkty s ní spojené. Přes všechny vymoženosti dnešní technologické éry, jsou však kladeny i nejzákladnější otázky: Kdo je Bůh? Kdo je Ježíš? Co je láska? Budme těmi, kteří znají odpověď.

Katolické noviny 16.1.2008

Foto: Thomas Hawk, flickr.com

Desatero o dialogu

- Dialog vede lidi k jednotě na hlubší duchovní úrovni, přináší zážitek pravé vnitřní radosti.
- Odstraňuje nedorozumění a stereotypy, vytváří atmosféru jedinečnosti a vzájemné důvěry.
- Naplňuje člověka i po citové stránce.
- Podporuje kladné stránky a touhu po dobru.
- Při dialogu se člověk učí novému a také si ověřuje platnost starého.
- Dialog nezná vítěze, ani poraženého.
- V dialogu každý hovoří v první řadě sám za sebe, až potom za určitou filozofii či ideologii.
- Při dialogu se projevuje osoba ve své celistvosti.
- Dialog směřuje ke společenství, ne k soutěživosti.
- Dává růst lásce, nikoli sebelásce.

Katolické noviny 16.1.2008

Pán Ježíš byl pozván na svatbu. Přišel tam s aposto-
štolý. Byla tam také Panna Maria, která asi pomáhala
při přípravách svatby a svatební hostiny. Ženich
s nevěstou ne-
byli žádní bo-
háči. Ženich
obstaral také
víno pro

hosty, ale nebylo ho příliš mnoho. Hostů se však
sešlo hodně a najednou se ukázalo, že víno pro ně
nestačí. Ti, kdo obsluhovali, nevěděli, co mají dělat.
Obávali se, že hosté budou nespokojení, že se pak
o tom bude všude mluvit a že se lidé budou novoma-
nělům posmívat. Řekli to Panně Marii.

Pán Ježíš si s Pannou Marií tak dobře rozumě-
li, že nebylo třeba mnoha slov. Řekla
mu jenom, že nemají víno, ani mu
nemusela říkat, že ho prosí, aby
jim pomohl. On odpověděl, že sice
ještě nepřišla chvíle, aby konal zázra-
ky, ale ona hned porozuměla, že na její
přímlovu zázračně pomůže. Proto
řekla obsluhujícím: „Udělejte všech-
no, co vám řekne.“ Bylo tam šest vel-
kých nádob na vodu. Pán Ježíš řekl, aby
je naplnili vodou. A potom aby z toho
dali ochutnat tomu, kdo řídí svatební
hostinu. Ten s úžasem poznal, že je
to výborné víno.

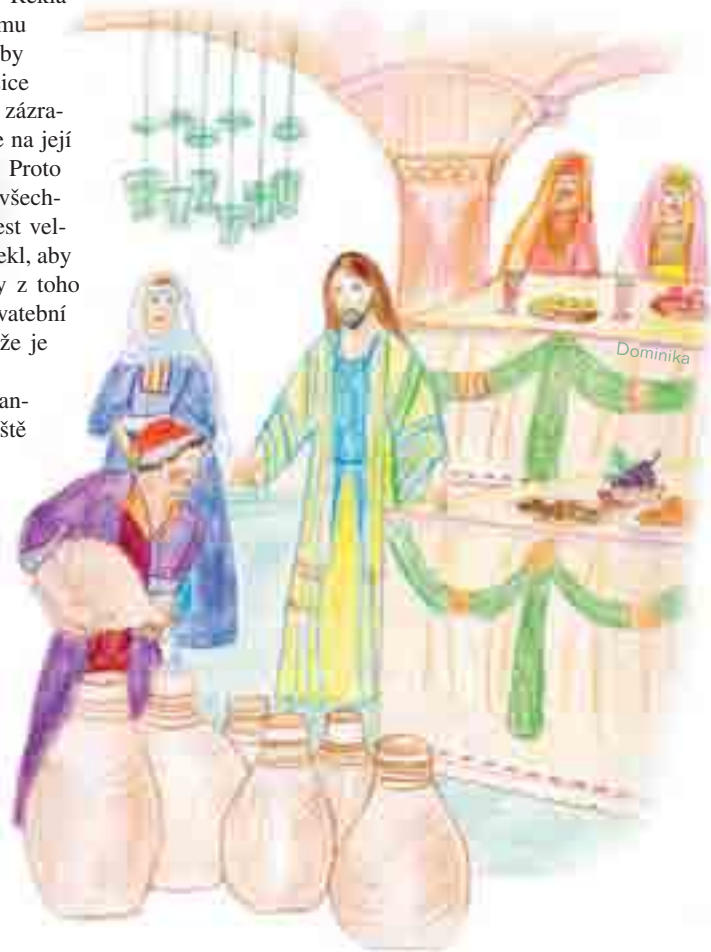
Byl to veliký dar pro novoman-
žele, ale Pán Ježíš jim dal ještě
mnohem větší dar: Byl při
jejich svatbě, aby je ujistil
o tom, že je chce doprová-
zet svým požehnáním a po-
máhat jim po celý život,
v radostech i těžkostech, při
výchově jejich dětí a aby se
jednou shledali v nebeské ra-
dosti. A Panna Maria se jistě
s láskou za ně modlila.

Viděli jste už svatbu v kos-
tele? Ženich s nevěstou při-
jdou k oltáři, na kterém jsou
rozsvícené svíce. Je tam
kněz (nebo jáhen) obleče-
ný do slavnostního bohoslu-
žebního šatu. Čtou se některá

z krásných slov Písma svatého o manželství a o lásce.
Ženich slibuje nevěstě a nevěsta ženichovi, že se budou
mít rádi celý život, že nikdy jeden druhého neopustí
a že spolu po-
nesou všech-
no dobré i zlé
až do smrti.
A slibují Pánu

Bohu, že přijmou a budou mít rádi děti, které jim dá,
a budou je vychovávat tak, jak Pán Bůh chce. A oba ho
prosí, aby jim při tom pomáhal. Kněz potom požehná
jejich prsteny a pak se všichni modlí za novomanžele
a za ty, na které je v této posvátné chvíli vhodné zvlášt
vzpomenout. Kněz říká delší velmi krásnou modlit-
bu za manžele a jejich budoucí rodinu. Na konci je

Pán Ježíš na svatbě

Dominika

zvláštní pozhánání novomanželům a pak všem přítomným. Velmi často bývá se svatebním obřadem spojena i mše svatá.

S ženichem a nevěstou, kteří mají svatbu v kostele, je Pán Ježíš při jejich svatbě, jako byl na té svatbě tenkrát. A doprovází je pak stále svou pomocí a ochranou. A Panna Maria se za ně přimlouvá. Pán Ježíš ustanovil, že manželství je svátost. Vy větší už víte, že svátostí ustanovil sedm: křest, biřmování, eucharistie, pokání, pomazání nemocných, kněžství, manželství.

On chce, aby manželé a rodiny byly šťastné, aby děti měly krásný domov, aby se všichni měli rádi.

Některé děti nemají tatínka nebo maminku nebo ani jednoho z nich, nemají šťastný domov. Bývá jim velmi smutno. Vy, kteří máte krásný domov, buďte k nim hodní a modlete se za ně. A také za jejich rodiče. I ti bývají nešťastní. Mnozí z nich neznají Pána Ježíše. On chce všechny zachránit a pomoci, když se k němu obrátí.

Až budete dospělí, také mnozí z Vás vstoupí do manželství. Pro toho, kdo žije v Boží rodině katolické církve, je manželství skutečně jenom tehdy, když bylo uzavřeno před Bohem. Jinak jako by vůbec žádné manželství nebylo.

Jsou mezi Vámi i někteří, s nimiž má Pán Bůh jiný plán. Pán Ježíš mluví i o těch, kteří se nemohli oženit nebo vdát pro nějakou vážnou překážku, a zvláště krásně mluví o těch, kteří se sami zřekli manželství pro království Boží, jako je kněžské nebo řeholní povolání.

Modlete se za to, abyste jasně poznali, na kterou životní cestu Vás Pán Bůh volá. Taková bude pro každého z Vás ta nejlepší a nejkrásnější. Právě na té budete šťastní a půjdete nejbezpečněji k věčné radosti v nebi.

S přáním ustavičného Božího pozhánání a pomoci Panny Marie na Vašich životních cestách Vás všechny srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Kouřové znamení

Po lodní katastrofě v dálce oceánu zůstal naživu jen jeden člověk, který se zachránil na neobydleném ostrově. Tam si vybudoval malý přístřešek. Zbaven všech prostředků si nelehce musel hledat každodenní živobytí. Samota, strach a nemoc na něho těžce doléhaly. Stále znovu a znovu pozvedal svůj zrak, aby na horizontu zahlédl záchranou loď. Marně. Modlil se stále k Bohu za vysvobození, ale bylo mu, jako by jím byl opuštěn a zapomenut.

Přešlo mnoho měsíců. Ztroskotanec fázi žádosti o svůj osud odložil a smířil se s tím, že se musí bez útechy a pomoci protloukat svým dalším životem. Jednoho dne se vydal zase hledat potravu uvnitř ostrova. Na zpáteční cestě ke své chatě uviděl už z dálky kouř. Když přišel blíže, musel ke svému zděšení konstatovat, že se jeho chata stala kořistí plamenů. Všechno, co měl, shořelo. Tu upadl do nejtěžší beznaděje a smutku. Cítil, jak na něho něco naléhalo, aby se hádal s Bohem: „Je to odpověď na moji víru a Tvoji dobrotu? Pane, proč mi na moji důvěru a vytrvalé modlitby odpovídáš místo pomoci dalším ničivým neštěstím? Nerozumím tomu. Jak mám v Tebe dál věřit a důvěřovat Ti? Jaké jsou Tvé plány se mnou?“

Ve svém zármutku ulehl do písku a hořce plakal. Když konečně zase zvedl hlavu, nevěřil svým očím. Na horizontu se vynořila loď, která vysadila člun a jeho vzala na palubu. Přešťastný ze své záchraně tiskl kapitánovi ruku a ptal se: „Jak jste věděl, že jsem na tomto ostrově a toužebně čekám na záchranu?“ „To je docela jednoduché,“ řekl tento, „viděli jsme vaše kouřové znamení.“

Poděkování

Plním svůj slib a děkuji Panně Marii, sv. Norbertu, sv. Anežce české a hlavně sv. Judovi Tadeáši, po kterém má můj syn i jméno. Po porodu svého prvního syna jsem se začala léčit se štítnou žlázou. Po 12 letech jsem otěhotněla. Má radost i celé naší rodiny byla obrovská. I přesto, že všechny testy a vyšetření dopadly dobře, lékař mě upozornil, že má nemoc může mít špatný vliv na dítě. Můj strach a bezmoc byla velká, ale pomáhala mi důvěra v Boží milost. Každý den jsem vzývala sv. Tadeáše a Norberta o pomoc. I když se syn narodil o 6 týdnů dříve, je naprosto zdravý a moc šikovný. Po porodu neměl žádné komplikace a i já jsem byla v pořádku. Dnes je mu již rok a půl a máme z něj velikánskou radost. Jsem vděčná Bohu za dar i milost, kterou nám dal. Stále děkuji za syny a prosím o dar zdraví a uchování víry pro ně i celou rodinu. Taky chci vyjádřit vděčnost a dík sestřím premonstrátkám v Doksanech za jejich modlitby a povzbuzení.

Vděčná čtenářka Silvie

Mojí povinností je poděkovat Pánu Bohu, Panně Marii a sv. Josefovi, že mně v mojí beznadějně smrtelné nemoci, i při mojí nehodnosti, vyprosili a darovali mi ještě uzdravení. Byl to zápal plic, zápal dutin a nejhroší – infekční cendokarditida, o které se doktoři vyjádřili, že je smrtelná. Slíbila jsem poděkovat veřejně za tu milost a chci prosit čtenáře Neposkvrněné za modlitbu pro celou mojí rodinu, aby jim Pán zachoval a posílil jejich víru a mně více lásky, trpělivosti a odevzdanosti se do vůle Boží. Je mi 78 roků.

Anna Morčušová

Nechci již déle odkládat poděkování, které dlužím Panně Marii a jejímu Synu Ježíši Kristu, za dar uzdravení mojí sestry.

Ke konci loňského roku, asi tři týdny před Vánoce, byl čirou náhodou objeven u mojí 40 leté sestry nádor na ledvině. Lékaři do poslední chvíle tvrdili, že vše nasvědčuje tomu, že se jedná z 95% o nádor zhoubný. Její zděšení i nás všech z rodiny bylo obrovské. Pětiprocentní naděje, že se jedná o nádor nezhoubný, byla opravdu velmi

malá útěcha. Přesně před 10 lety nám zemřela na rakovinu naše milovaná maminka, která byla velmi hluboce věřící žena, všichni jsme ji měli moc rádi a byla takovou „dobrou duší“ naší rodiny. Od té doby jsem se začala této zákeřné choroby bát a vždy jsem Boha ve svých modlitbách prosila, aby tato zlá nemoc už naši rodinu nepostihla. Ovšem realita teď byla úplně jiná. Jelikož je moje sestra velmi vlašná ve víře, přesvědčovala jsem ji, aby se obrátila na Pána Ježíše a Pannu Marii a začala se opět modlit a prosit o své zdraví. Ač byla velmi zoufalá, viděla jsem na ní, že tomu moc nevěří. Začala jsem se za její uzdravení i za to, aby opět začala žít vírou, ke které byla svými rodiči vedena, modlit i se svými věřícími přáteli. Byla přece pokřtěná, měla svatbu v kostele i své dvě děti má pokřtěné.

Následující tři týdny byly velmi neklidné. Podrobila se operaci a největší napětí bylo čekání na konečný výsledek, o jaký nádor se skutečně jedná.

Pár dní před Štědrým dnem jí primář urologie sdělil velmi potěšující zprávu, že se jedná o nádor nezhoubný. Byl to ten nejkrásnější dárek k Vánocům. Obě jsme plakaly štěstím. Byla propuštěna z nemocnice a nyní, po více jak půl roce, je v pořádku.

Velmi za to děkuji a nadále ve svých modlitbách prosím o její obrácení k Bohu a o zdraví všech lidí v naší rodině. Je to to nejceněnější, co nám Pán Bůh, Panna Maria i Pan Ježíš dávají a oč je třeba prosit a zač děkovat.

S úctou rytířka Zdislava

Dlužím poděkování Panně Marii Neposkvrněné za všechny vyslyšené prosby, za pomoc, o kterou jsem kdy prosila. Neposkvrněná Matičko, děkuji za sebe i děti a jejich rodiny. Panno Maria, zachraň nás skrze plamen lásky Tvého Neposkvrněného srdce! Denně se modlím k sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu za návrat víry, sv. Pavlovi za obrácení syna, sv. Ritě o pomoc v zaměstnání dětem, sv. Monice o pokoj a klid v rodinách.

Prosím také za dceru, která ve svých 38 letech očekává dítětko. Svěřuji ji pod ochranu Panny Marie Neposkvrněné. Děkuji Ti Matičko.

dlouholetá rytířka Marie od Uh. Hradiště

Sláva na výsostech Bohu. Chci konečně splnit svůj slib a veřejně poděkovat Pánu za jeho milosrdenství a lásku, Panně Marii, sv. Josefovi, Janu

Pavlu II. a všem svatým zastáncům za jejich přimluvy a pomoci v těžkých chvílích a situacích.

Před dvěma roky mi volala nevěřící kamarádka, že její dcera (kdysi byla narkomanka, dnes je vyléčena) čeká miminko, chce podstoupit interrupci a oni jí s manželem půjčili na tento zákrok peníze. Já jí to rozmlouvala. Položila jsem sluchátko, vzala do rukou růženec a s velkou láskou se ho modlila a prosila Nebeskou Maminku, ať se miminko narodí.

Nebeská Maminka jako vždy pomohla. Mé modlitby byly vyslyšeny. Za týden mi kamarádka volala, byla naštvaná, že dcera peníze použila na jiné věci a interrupci nepodstoupila. Já radostí plakala a děkovala Nebeské Mamince. Narodil se krásný zdravý chlapeček. Dnes jsou rádi, že ho mají – má už dva a půl roku.

Já sama mám tři krásné vnuky. Jsou to má zlatíčka, dělají mi velkou radost. V mém životě nejsou jen radostné okamžiky, ale těch příjemných je daleko více než těch smutných. Jsem šťastná, že jsem se zasvětila Panně Marii a jsem již dlouho rytířkou Neposkvrněné. Denně cítíme její velkou pomoc, lásku, která se nedá popsat slovy.

Díky, Matičko, za všechna dobrodiní, lásku a ochranu, kterou mně i celé mé rodině stále prokazuješ.

Vděčná rytířka z Moravy

Děkuji Bohu a Panně Marii za narození zdravé dcery, které podle lékařského vyšetření hrozilo postižení. Chtěla bych povzbudit těhotné maminky, které jsou stresované špatnými výsledky krevního vyšetření, aby vše svěřily Pánu a doufaly v Jeho všemohoucnost. Uvidí, že jim „učiní veliké věci ten, který je mocný“.

čtenářka Marie

Také já bych chtěla prostřednictvím vašeho časopisu poděkovat Panně Marii za zdravého syna a dceru, neboť první syn se narodil těžce postižený. Lukášovi je nyní 13 let a Terezce 9 let. Děkuji Panně Marii za vyslyšení mých proseb za jejich zdraví. Rovněž děkuji naší Nebeské Mamince za její ochranu mé rodiny, manžela a mojí maminky, která mi pomáhá starat se o postiženého syna a o domácnost.

Prosím Tě, Panno Maria, skryj pod svůj plášť celou mou rodinu. Za všechny Tvé milosti Ti moc děkuji.

čtenářka Ludmila z Moravy

Plním dnes, co jsem slíbila nebeskému Otci a Panně Marii. Děkuji z celého srdce, že můj starší syn se dostal z finanční tísně a že není sám. Též děkuji za mého drahého manžela, že vše dobře dopadlo a je mezi námi. Prosím moc o ochranu vnoučků, druhého syna a jeho manželky. Ještě jednou velké díky a prosím o Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro celou moji rodinu.

Vděčná rytířka Ludmila

Plním svůj slib a chci veřejně poděkovat Pánu Ježíši a Panně Marii za vyslyšení mé prosby. Dcera ležela v nemocnici dva měsíce, čekala dvojčátka. Lékaři ji stále kontrolovali a poněvadž nepřibírala, jejich životy byly v ohrožení. Nakonec musel být naplánován předčasný porod, který byl proveden v 35. týdnu. Narodily se zdravé holčičky. Díky moc! Věřila jsem v sílu modlitby sv. růžence, který se modlím denně (aspoň jeden desátek).

Dále prosím a modlím se o zdraví snachy i děťátka, které se synem čekají letos na jaře. Nadále se modlím a prosím za upevnění a obrácení se k víře zetě i snachy. Občas zajdou v neděli do kostela na mši svatou, ale bohužel nic víc.

Ještě jednou Pán Bůh zaplať za vše.

čtenářka Marie z Moravy

Moje milá Matičko, vzývala jsem skrze Tebe a Nejsvětější Trojici, zvláště Ducha Svatého, všechny svaté i 14 sv. pomocníků.

Tys vyslyšela vroucí modlitbu mou i mých věřících přítelkyň a udělala zázrak. Moje dcera měla, neodvažují se ani vyslovit, vážnou nemoc. Přesto, že výsledky byly pozitivní, nakonec vše dobře dopadlo.

Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky, díky za uzdravení a prosím o Boží požehnání pro celou moji rodinu a ochranu Panny Marie.

Vděčná rytířka Neposkvrněné Věra, Tereziín

Naše milovaná Maminko,

chci splnit svůj slib a poděkovat Ti za všechnu lásku a milosti, které nám vyprošuješ u svého Syna. Mladší dcera úspěšně dokončila studia na vysoké škole a brzy si našla práci a starší se narodil koncem roku zdravý syn. Věřím, že jsi poslouchala naše modlitby a spolu s námi jsi prosila svého Syna o vyslyšení našich proseb.

Děkuji vroucně Pánu Ježíši i Tobě a prosím, abys i nadále za nás orodovala a vyprošovala pro

celou rodinu milosti potřebné ke zbožnému životu. Prosím i za všechny příbuzné, kteří byli pokřtěni a vychováni ve víře, ale stali se vlažnými nebo i nevěřícími, aby se obrátili.

Tvoje vděčná rytířka z Vysočiny

Chtěla bych splnit svůj slib a veřejně poděkovat Panně Marii i svaté Trojici za stálou ochranu a pomoc mně i mým blízkým. Zvláště za uzdravení mé neteře z její nemoci a za přežití a uzdravení mého bratra po velmi těžkém úrazu.

Děkuji za úspěšné ukončení studia a následné zaměstnání mých dětí a příbuzných, za všechny Boží milosti v mém životě, za přímluvu Neposkvrněné Matičky a její vedení, které pocituji.

vděčná rytířka Neposkvrněné Marie z Valaška

Roku 1951 ve věku 37 let zemřel můj manžel. Na výchovu šesti dětí (nejstarší 14 let, nejmladší jeden a půl roku) a na práci na zadluženém hospodářství jsem zůstala sama. Další život pro mě ztratil smysl. Prožívala jsem strach, prázdnotu, samotu, lítost. V zoufalství, přece však s jiskrou naděje jsem volala: „Bože, jestliže opravdu existuješ a miluješ mě, pomoz mi.“ Před obrazem Matky

Boží jsem se pak dlouho modlila a vše jí v slzách svěřovala. Tehdy jsem pocítila její blízkost a dnes jsem si jistá, že mě Neposkvrněná stále ochraňuje a přimlouvá se za mě u Boha.

V nejkritičtějších okamžicích nabíraly mé záležitosti kladný směr a já jsem se z problémů dostávala šťastně ven. Pohlazena neviditelnou rukou jsem nalézala sílu i způsob, jak vyřídit všechny věci úřední i osobní. Pouze hluboká víra v Boží prozřetelnost mi dovolila vše vydržet a vychovat děti, které se již rozeběhly do různých koutů naší země, ale žádné z nich neodešlo od Boha a od víry v něho, za což jsem velmi vděčná.

Monika Ch., Zawady

(přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné I/2008)

***

Svou vděčnost dále vyjadřují: Marie z Opavy, Anna Sečkařová.

O modlitbu prosí: Kateřina Bratinová, B. Zavadilová, rodina Havlíčková, Marie Komárková, Milada z Ježova.

Z REDAKCE

Vážení čtenáři, milí rytíři Neposkvrněné, děkujeme Vám za všechny pozdravy k Vánocům a do nového roku, také za každý projev Vaší přízně, která nás vždy potěší.

Toto číslo Immaculaty vychází se zpožděním, za které se Vám velmi omlouváme. Hlavní důvod je to, že jsme připravili knížku o sv. Alžbětě Uherské „Milosrdenství, chudoba, radost“ a chtěli jsme ji doručit spolu s časopisem.

Ve způsobu zasílání nastanou letos drobné změny. Především rušíme „hromadné“ zasílání Immaculaty, kde počet kusů v zásilce je menší než 11 kusů. Hromadné zasílání nám původně mělo ušetřit na poštovním, ale nakonec nám přidělává jen starosti. Druhou změnou je typ složenky. Doposud jsme používali složenku typu „C“, letos zasíláme předvyplněnou složenku typu „A“, k níž se pojí nižší poplatky pro přispívajícího. (Doporučujeme využít možnost internetového bankovníctví, kde je ovšem třeba dbát, aby ste

pečlivě opsali všechny údaje; kromě čísla účtu je to především variabilní symbol, bez něhož nejsme schopni Vaši platbu identifikovat – peníze nám přijdou, ale nevíme, kdo nám je poslal.)

Dostáváme se k otázce výše úhrady pro letošek. Na složence není uvedena částka. To ponecháváme Vaší štědrosti. Pro orientaci udáváme, že naše výrobní náklady na jeden výtisk spolu s poštovním se pohybují kolem 25,- Kč, tedy zasílání jednoho výtisku nás stojí ročně 150,- Kč. Srdečně děkujeme všem, kteří jste nám již jakýmkoli způsobem přispěli. Ať Vám Bůh odplatí Vaši štědrost, díky níž náš časopis může stále vycházet. Pokud někdo z Vás nemůže nijak přispět a chce Immaculatu odebírat, ať nás o tom informuje, rádi mu budeme, dle našich možností, časopis zasílat.

Nakonec Vás naléhavě prosíme o modlitbu za náš společný časopis a za redakci, abychom vždy stáli věrně ve službách Neposkvrněné a pod jejím vedením žili v Duchu a Pravdě.

redakce

ZPRÁVY

Zatýkáni v kostele. 15 kubánských odpůrců komunistického režimu F. Castra bylo zatčeno v chrámu sv. Terezie v Santiagu de Cuba. Podle svědectví tamního faráře Joseho Conrada funkcionáři tajné policie „zprofanovali kostel, vykopli dveře a brutálně napadli pokojné disidenty“.

Nasz Dziennik 6.12.2007

Podpisy pro kříže v soudních síních. Zhruba 10 tisíc podpisů bylo shromážděno pro požadavek, aby se do soudních síní německého města Trevíru vrátily kříže. Ty daly odstranit soudní orgány na popud sociálně demokratické vlády spolkové země Porýní-Falcko.

Glaube und Kirche 9/2007

Beatifikační proces odpůrce potratů. V Paříži byl na diecézní úrovni zahájen proces blahorečení francouzského lékaře-genetika a profesora Sorbonny Jeroma Léjeuna. Ten objevil r. 1959 mutace buněk, které způsobují u dětí tzv. Downův syndrom. Léjeun byl velkým odpůrcem potratů, před nimiž bránil zejména děti tělesně nebo duševně postižené. Patřil k osobním přátelům papeže Jana Pavla II.. Zemřel r. 1994.

Fels 11/2007

Odmítají pomluvy. Kapucínský řád v Itálii rozhodně odmítá tvrzení italského historika Sergia Luzzatiho, že prý sv. Pater Pio, stigmatizovaný vizionář a zpovědník, si svá stigmata způsobil sám fenolovým přípravkem. Opírá se o tvrzení lékárníka, u něhož světec tento přípravek nakupoval. Pravda je taková, že Pater Pio měl v řádu na starosti péči o nemocné a potřeboval proto fenol k dezinfekci. Kdyby skutečně jeho stigmata byla vyvolána nějakou žravinou, tak je vyloučeno, že by to lékaři už při prvním vyšetřování okamžitě nezjistili – a jednalo se i o lékaře ateisty.

Glaube und Kirche 11/2007

Evropský web o útocích proti křesťanství. Iniciativa „Evropa pro Krista“, založená Gudrun a Martinem Kuglerovými z Rakouska, otevřela webové stránky christianophobia, jež chtějí zachycovat případy zesměšňování křesťanské víry, odstraňování křesťanských symbolů a útoků proti víře ve filmu a v televizi. Podle Kuglerových „nejde o sebelítost, ale o hledání řešení i na politické rovině“.

Stránky jsou vedeny v angličtině a lze na ně vkládat informace ze všech evropských zemí. Res Claritatis zaslala informaci o pěti případech kněží, kteří byli u nás zabití od převratu v roce 1989.

Europe4Christ, 18. 1. 2008

Časopis Nature uveřejnil studii o populačních vyhlídkách světa. Připravila ji Rakouská akademie věd. Konstatuje se v ní, že obyvatel země ubývá a rychlost lze jen odhadovat.

Průměrný věk celosvětově stoupá z 26,6 roku v roce 2000 přes 37,3 roku v roce 2050 na 45,6 v roce 2100. Wolfgang Lutz, spoluautor a vedoucí Institutu pro demografii Rakouské akademie věd řekl listu Die Presse: „Obrat nastal v roce 1997. Už v roce 2001 lze pozorovat pokles obyvatelstva.“

Do sedmdesátých let se předpokládalo, že žádná žena nebude mít méně než dvě děti. Čekalo se také, že očekávaný věk nepřesáhne 75 let. Tyto dvě chyby se vzájemně podporovaly a vedly ke krizi penzijních systémů, řekl Lutz.

Studie předpovídá na léta 2010-2030 stárnutí nejen v západních průmyslových zemích, ale také v Číně, později v jižní Asii a na Středním východě; od roku 2050 má nastat i v Africe.

Kathnet, 24. 1. 2008, Res Claritatis

Mučedníci roku 2007. V roce 2007 zahynulo 21 katolických misionářů. Z nich je 15 kněží – šest řeholních, devět diecézních, tři diecézní jáhni, jeden řeholní bratr, jedna řeholnice a jeden seminarista.

Tři zahynuli v Mexiku, dva v Kolumbii, jeden v Brazílii, jeden v Guatemale, dva v Jižní Africe, jeden v Keni, jeden ve Rwandě, dva ve Španělsku, čtyři v Iráku, tři na Filipínách a jeden na Srí Lance.

Fides, RC 6. 1. 2008

Praha: průvod za tři miliony. Na svátek Mláďátek se v Praze konal průvod, který připomenul padesátileté výročí přijetí potratového zákona a upozornil, že nás už stál 3 miliony mrtvých.

Průvod vyšel od Strahovského kláštera, pokračoval kolem katedrály a přes Malostranské náměstí na Karlův most. Proti sousoší Kalvárie účastníci předčítali 300 křesťanských jmen: při každém zazněl zvon a do Vltavy byla vržena červená růže. Průvod byl ukončen mší svatou v dominikánském kostele svatého Jiljí.

ČT v tomto případě o události referovala korektně.

HPŽ, RC 30.12.2007

Sto milionů dětí nemá přístup k základnímu vzdělání: salesiáni to chtějí změnit.

Salesiánská organizace „Mládež třetího světa“ (JTM) odstartovala novou kampaň „Vzdělání jako nástroj společenské změny“. Chce lidem pomoci, aby si uvědomili, že vzdělání je nejúčinnější prostředek k překonání chudoby. Základní vzdělání u dětí snižuje rozsah chudoby v populaci a poskytuje základní nástroje pro osobní i komunitní rozvoj.

Salesiáni provozují 80 programů ve spolupráci s 25 zeměmi světa. Tyto programy poskytují mladým lidem profesní výcvik, základní vzdělání, stavějí školy, vzdělávají učitele a zlepšují podmínky dětí na ulici.

Fides, RC 13. 12. 2007

OBSAH

Můj Bože	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (7)	2
Petr našich dnů – Matka Boží	5
Militia Immaculatae	7
Zjevení Matky Boží v lurdách	8
Poutník do Lurd	10
Den s Pánem	11
Slituj se, můj Stvořiteli	12
Obrázek pro maminku	13
O reinkarnaci	14
Sonet	15
Z pouti do Říma	16
Zbožňovaná demokracie	18
Trochu apologie (22): ...tentokrát závěrem	20
Novodobé mýty o Novém Zákoně	22
Běh na dlouhou trať	24
Odpovědi na nejčastější otázky	25
Desatero o dialogu	25
Pán Ježíš na svatbě	26
Kouřové znamení	27
Poděkování	28
Z redakce	30
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 1/2008, ročník XVII.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.**Vydává:** Konvent minoritů v Brně**Nakladatelství:**

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit

nápisy a zkracovat příspěvky.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,

číslo konta: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var.
symbolem uvedeném na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2008: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600**Čtenáři ze Slovenska****mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukážkou typu A s poznámkou „příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu pošlete na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečně Pán Bůh zaplat.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnutí, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

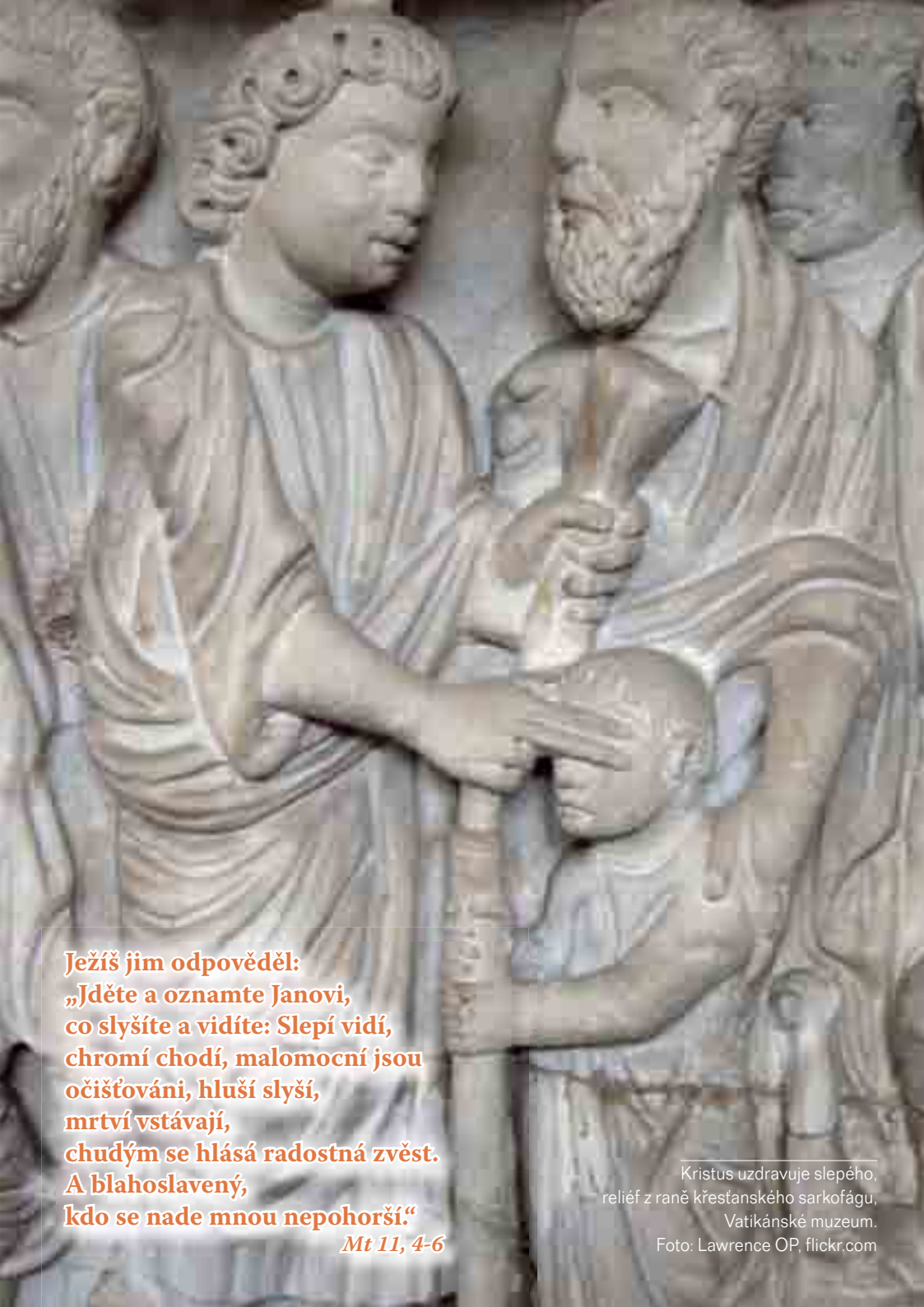
1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit zázračnou medailku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střelnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Nejúčinnější prostředky jsou - modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medailky Neposkvrněné.

* * * Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno * * *

**Ježíš jim odpověděl:
„Jděte a oznamte Janovi,
co slyšíte a vidíte: Slepí vidí,
chromí chodí, malomocní jsou
očišťováni, hluchí slyší,
mrtví vstávají,
chudým se hlásá radostná zvěst.
A blahoslavený,
kdo se nade mnou nepohorší.“**

Mt 11, 4-6

Kristus uzdravuje slepého,
reliéf z raně křesťanského sarkofágu,
Vatikánské muzeum.

Foto: Lawrence OP, flickr.com

Zimní vteřina

Jan Skácel

A den je tichý, křehký jako skořápka.

Uvnitř je slunce, také celé bílé.

I sníh je bílý, stromy, střechy, sníh.

I tato vteřina, i tato bílá chvíle.